

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

11

HAYVAN

25 Nisan Cuma • Sayı: 2003/11 • Fiyatı: 800.000TL. (KDV Dahil)

Okuyup Adam Olacağıma
Üfleyip Aşık Oldum

hır gür

Marksizm, aslında evrenle birlik meselesidir, sadece sınıf meselesi değil. Siyaset parça, günlük bir mesele değildir. Bir memleketin, dünyanın bütünüyle korunma meselesidir. Onun için ben marksist oldum. Memleketime yararlı olmaya çalıştım. Benim memlekete yararlı olma anlayışım devletin memlekete yararlı olma anlayışına uymadığı için zaman zaman takışma oldu resmîyetle. Onun dışında ben, kendimden memnunum. Devlet baba derler, devlet ana derler. Ben devleti ne ana saydım, ne de baba. Babam malûm Hasan Ali, anam da malûm Gülsün Refika. Hır gür sevmeyen bir insanımdır. Ama hır gürsüz yaşanmıyor bu ülkede. İkincisi mahcubumdur, fakat artık yırtık olmadan yaşanmıyor. Mümkün olduğu kadar asûde, kendini dinleyerek yaşamayı seviyorum, fakat çok patırtılı bir ülke. Bundan dolayı insanın mizaç doğrultuları, bu yaşam içinde kendi sonuçlarına varamıyor.

CAN YÜCEL

Oynat Hayatçıgım

metüst

ALOOOOO!

HAYVAN'dan Arıyoruz

Alo, Diyarbakır Kültür Sanat Festivali Düzenleme Komitesi mi?
- Evet, ben Serap Sönmez. Serap hanım,

çalışmalar ne durumda?
- Programımız tamamlandı. Şu anda komisyonlarımız oluşturuldu. Bu komisyonlar kentteki sivil toplum örgütleri, partiler ve odaların katılımı ile oluşturuldu. Kenti festivale hazırlama ve festivalin problemsiz akmasını sağlamak için çalışıyoruz.
Festivalin ana teması nedir?

- Biliyorsunuz savaş tehdidinin yarattığı bir kaygı vardı. Bu kaygıya rağmen bir sanat çalışması yapmak oldukça anlamlı oldu hepimiz için. Ana temamız, "her şeye rağmen sanat". Festivalin bir gününü tamamen kadınlara ayırdık. Ayrıca, birçok alanda atölye çalışması yürütülecek.
Geçmiş yıllara göre nasıl bir katılım bekliyorsunuz?
- Katılım her sene çok yoğun oluyor. Bu yıl da aynı katılımı bekliyoruz. Birçok sanatçı ve sanat dostunu kentimizde ağırlayacağız.
Peki, kolay gelsin...
- Teşekkür ederiz...

Alo, Uğur Aslan'la mı görüşüyoruz?
- Evet, buyrun. Uğur bey, yeni şiir kitabınız çıktı, hayırlı olsun.
- Teşekkür

ederim, 'Bir İhtilalin Yenik Kahramanları' ismiyle, UF yayınlarından çıktı.
Kitabınız neyi anlatıyor?
- Kitap, intihar meyilli. Tarihte, önce alkışlanıp sonra asılanların dramalarını anlatıyor. Ayrıca aşk şiirleri de var içerisinde. Biraz da bana özel bir kitap oldu. Kendi iç dünyamı yansıttım. Okuyucuyla bir hasbihal.
Yeni projeleriniz var mı?
- Evet var. Deniz Feneri programında karşılaştığım trajikomik hadiseleri yazacağım. Bayağı bir örnek var. Onların derlenmesiyle uğraşıyorum. Belli bir zaman koymadım önüme, üzerinde çalışıyorum.
Ekleme istediğiniz bir şey var mı?
- Kadir kıymet mevzularını unuttuk. İnsanlar vefayı unuttular. Şimdi çoğu hayvan insana göre artık daha kadir kıymet biliyor. İnsanların daha şefkatli ve daha kadir kıymet bilmesi gerektiğini düşünüyorum.
Peki, teşekkürler.
- Sağolun, iyi yayınlar.

Alo, Sema Kumbaracı'yı aramıştık...
- Buyrun, benim. Sema hanım, Günaydın Gazetesi'ndeki "Sevgi Bahçesi"

köşenizle ilgili aramıştık.
- Sevgi Bahçesi, patronların isteği üzerine yaptığım bir köşe. İlk başlarda tam sayfa olarak çıkıyordu, sonra gazetenin sayfa sayısı azalınca yarım sayfaya düşürmek zorunda kaldık.
Okur ilgisi nasıl?
- Zaten okur ilgisi yüzünden yürütüyorum. Okur inanılmaz ilgili. Gazetenin sayfa sayısı çok düştüğü halde, yarım sayfa veriyoruz. Zaten sayfadaki birçok yazı da okurdan gelenler... Dertlerini anlatıyorlar, aşklarını yazıyorlar, sevdikleri insanlara ilân-ı aşk ediyorlar. Okurun ilgisiyle gidiyor. Haftada 600 mektup alıyorum.
Daha önce yaptınız mı bu işi?
- Bir nevi Güzin Ablalık bizimkisi de. Her gazeteci, mesleğinin belli aşamalarında yapmıştır böyle işler. Bir şekilde okurla direkt muhatap olmak bu. Sevgi, aşk gibi konulara çok ilgi gösteriyor okur.
Size iyi çalışmalar...
- Teşekkürler, iyi yayınlar...

Alo, Toplumsal Dönüşüm Yayınları mı?
- Evet, ben Hayri Bildik. Hayri bey, geçmiş olsun, Necip

Hablemitoğlu'nun kitabından dolayı tehdit alıyormuşsunuz...
- Sağolun. Köstebek isimli kitap Türkiye'deki irticai yapılanmayla ilgili. Devlet içine sızmış irticai grupların nasıl örgütlendiğini anlatıyor. Bu da birilerini rahatsız ediyor galiba.
Kitap ne zaman size geldi?
- Necip hoca ölümünden önce bizim yayınladığımız kitapları okumuş. Yayınevimizin duruşu ona yakın geldiği için kitabı bize getirmişti.
Tehditler kimden geliyor?
- Tam olarak kimden geldiğini bilmiyoruz. İçeriğinden kim rahatsız oluyorsa. Çok tehdit geldi. Dağıtımını engellemeye çalıştılar. Tehditler nedeniyle yayınevinin kapısını kale gibi yaptık. Giriş çıkışları kontrollü yapıyoruz. Tanımadığımız insanları almıyoruz.
Size kolay gelsin...
- İlginiz için teşekkürler.

Alo, Kaan Ökten'le mi görüşüyoruz?
- Evet, buyrun. Everest Yayınları'ndan çıkan Jürgen Habermas'ın 'İnsan Doğasının

Geleceği" adlı çeviriniz için aramıştık. Hayırlı olsun.
- Teşekkürler. Habermas Almanya'nın en ünlü filozoflarından biri. Avrupa düşüncesinin en önemli mimarlarından. Yazdığı makaleler ve kitaplar büyük tartışma yaratan ve birçok kişinin referans aldığı bir isim.
Neyi anlatıyor kitap?
- Son yazdığı eser bu kitap. 2000 - 2001 yılında Almanya'da olan bir tartışmadan yola çıkılarak yazıldı. İki bölümden oluşuyor. İlk biyoteknoloji ve genetik mühendisliği, diğeri siyasal, toplumsal, kültürel yansımaları üzerinde duruyor.
Benzer konularda birçok kitap çıktı, ilgi arttı mı?
- Bilimsel gelişmelerin olumlu yönlerini kendimize mal etmek gerekir. Genetik, bir hastalığın tedavisini mümkün kılıyorsa, bu teknolojinin içindeki olumsuzlukları olumlu yapmaz. Olumsuzlukları da bilmek gerekiyor. İlgili olması iyi.
Peki, teşekkür ederiz.
- Ben teşekkür ederim. ☐

Genç kızlarına parlak bir gelecek olarak sadece "has bir koca" yahut "mankenlik" hayalleri sunabilen yaşadığımız toplumda aslında öne çıkarılması gereken bambaşka insanlar var. Nevin Sungur onlardan biri. Son dört yıldır savaş cephelerinde elinde mikrofonuyla haber peşinde koşan Nevin'e bunca yolculuktan neler öğrendiğini sorduk.

Kendimi Tanıdım, Limitlerimi Öğrendim

MENEKŞE TANIR

Kendinden bahseder misin biraz ?

- Yalova doğumluyum. İlk, orta, lise orada bitti. 83'te İstanbul'a psikoloji okumaya geldim. Üniversiteden sonra uzun bir süre ne yapacağımı bilemedim, bir çalkalanma döneminde bir arkadaşım telefon etti, Tempo'da çalışıyordu. "Bir iş var, ister misin" dedi. Gazeteci olmak gibi bir hedefim yoktu. İki sene Tempo'da çalıştım, sonra atv'ye geçtim. Özel televizyonların ilk kurulduğu zamanlardı. A Takımı'nda çalışmaya başladım. Üç sene Kedi Gözü diye özel bir bölüm yaptık orda. 96'da A Takımı'ndan ayrıldım ve aynı yıl Haberci'de çalışmaya başladım. Haberci! Hayatımın en güzel yıllarıydı. 2001'de de NTV'ye geçtim.

Çocukken ne olmak isterdin?

- Önceleri arkeolog olmak istiyordum. Lisede psikolog olmaya karar verdim.

Peki, şimdi seni savaş muhabiri olarak tanıyoruz, nasıl oldu bu iş?

- 11 Eylül hikayesiyle oldu bir sürü şey. O dönem NTV'deydim ve dış haberlere yardım ediyorken birden baktım ki ben bunu yapmak istiyorum. Yani dış haberlerle ilgilenmek istiyorum. Afganistan'a gidilebileceğini

söyledim, "Gidebiliyorsan git" dediler. İlk böyle başladı savaş muhabirliğim.

Irak Savaşı ikinci miydi?

- Hayır, üçüncü. Arada İsrail-Filistin savaşına gittim.

Peki buralarda kalma süreleri?

- Afganistan, toplam elli iki günlük bir seyahatti ve bunun kırk iki günü Özbekistan'da beklemekle geçti. İsrail bir buçuk ay kadar sürdü. Irak ise toplam iki ay. Aslında Bağdat'ta değildik, Kuzey Irak'taydık. Yani Bağdat'taki savaş ortamını yaşamadık. Bir anlamda hem içinde hem de dışındaydık diyebilirim. Bombardımanları uzaktan gördük.

Sen oralara giderken aklın buralarda, kimsede kalıyor mu?

- Yok, her şeyimi alıp gidiyorum. Geride kalan annemle babam. Çünkü oraya gittiğim de her gün onları arıyorum. Genelde bir tek kedimi düşünüyorum, kim bakacak diye.

Kedinin adı ne?

- Badem.

Hakikaten onca zaman kedine kim bakıyor?

- Arkadaşlarım bakıyor.

Senden bir seyyah ruhu olduğunu söyleyebilir miyiz?

- Ne bileyim gitmek iyi geliyor bana. Buralarda kalmak hoşuma gitmiyor nedense. Onca yere gittin geldin, sahi neler öğrendin, çok değiştin mi mesela?

- Benim her zaman takıldığım en önemli şey, insanın limitlerini bilmesiydi. Yani benim limitim ne... Bunu çok merak ediyordum. Belki karakteristik olabilir ama her koşulda kullanmadığım özelliklerim var. Uçarken, dalar-ken ne hissedeceğim örneğin. Dolayısıyla tanıyoruz kendini. Tanıyorsun da ne oluyor peki. Kendinle daha barışık yaşamaya başlıyorsun. Diğer insanlar için önemli olan bir sürü şey senin için önemsiz hale geliyor. Kuzey Irak'ta son gün ekip değiştirecektik. Üç saatlik bir mesafe var şehirler arasında. Dedim ki "Ben kullanacağım arabayı" Geçtiğimiz yol da eskiden Saddam Hüseyin'in kontrolü altında olan topraklar. İşte, arabayı kullanıyorum. Önümde inanılmaz bir manzara var, koyunlar otluyor, yemyeşil çayır... Yani üç dört gün önce orası bir cehennemdi. İnsanlar ölüyor, bombalar patlıyor, canlılar dört bir yana kaçıyor. Şöyle bir şey düşündüm. Ben nasıl döneceğim ofise. Ruhunu özgürlüğe öylesine alıştırıyorsun ki. Şöyle düşün, bir güne başlıyorsun ama o güne dair hiçbir fikrin yok. Sürekli yeni şeyler, yeni renkler. İnsanı değiştiren şeyler bunlar.

Olumsuz etkileri de olmuştur...

- Bu sefer, insan hayatı üzerine çok düşündüm mesela. Ne kadar önemli insan hayatı. Baktığım zaman koskocaman bir oyun var. Senin hayatın orada neye tekabül ediyor. Bu gibi şeyler örseliyor tabii.

Seni ekranda Afganistan'daki Cenk Kalesi yakınlarında etrafında cesetlerin arasında elinde mikrofonla görmüştüm. Zihnim allak bullak olmuştu, ya senin zihnini?

- Geceleri kabuslar falan görüyordum ama işte ben onlara temizlenme diye bakıyorum. Ağır depresyona girmedim ama.

Peki ağır depresyona girenler var mı?

- Var tabii. Mesela, çok bilinen bir olaydır. Sudan'da açlıktan ölmek üzere olan bir çocuğun fotoğrafını çeken bir fotoğrafçı daha sonra intihar etti. Çünkü fotoğrafı çektikten sonra o çocuğun öldüğünü öğreniyor. İster istemez bir ilişkiler ağı oluşuyor yani.

Ölüm senin için ne ifade ediyor?

- Beni, öleceğini anladığın an yaşamak korkutuyor. Çünkü yaşamak içgüdüleriyle her şeyin bir anlamı olduğunu düşünüyorsun ya, bir dünya kuruyorsun, evin, ailen, arkadaşların, kedin, köpeğin bilmem ne her şeyin bir anlamı var. Ve o anda her şey sıfır. Sen de diğer canlılardan birisin. Bundan korkuyorum ben. Yoksa ölümün kendisi korkutuyor beni.

Böylesi bir anı yaşadın mı hiç?

- Hep ölüm korkusuyla gidiyorsun oralara. Çünkü sabah kalkıyorsun öğleden sonra ölüyorsun. Öyleydi bir ara. Dolayısıyla oralara giderken bu korkuyu içinde taşıyorsun. Savaş cephelerinde, hastane koşuşlarında insanların belki kendilerini çok daha savunmasız hissettikleri yerlerde diyelim, aşk daha çabuk gelişiyor desem ve senin tecrübelerini sorsam.

- Oluyor tabii. Olmaz olur mu. Çok yoğun yaşıyorsun her şeyi. Yalnızsın orada; sevgilin de olsa, ailen de olsa yalnızsın. Tabii süre de uzayınca arkadaşlıklar gelişiyor.

Peki evli barks savaş muhabirleriyle sap muhabirler arasında ciddi farklar var mı?

- Var. Çocuğu olan insanlar ister istemez biraz daha kendilerini geri çekiyorlar, ki ben onlara hep söylüyordum, "Çocuğu olan insanın burada ne işi var". Çünkü iş çok önemli ama o ortamda her an hayatını kaybedebilirsin. Ben bunu anlamıyorum gerçekten.

Peki sen haber editörü olsaydın, bekar, çocuksuz muhabirler lehine bir tercih yapar mıydın?

- Yaparım. Çünkü iki ay uzun bir süre. İki üç yaşında çocuğu olanlar var.

Sınırdaki askerlere yakalanmışsınız galiba, anlatır mısınız?

- Aslında açık açık anlatmak istemiyordum. Çünkü İran'dan vize verilmiyordu gazetecilere. Bütün sınırlar kapalı. Teyp, televizyon kaçakçılarıyla birlikte geçme durumunda kaldık. Her taraf karlıydı. Basılmış karların üzerinden yürüyorduk. İçinde bulunduğumuz grup on kişi kadardı. En az bin kişi gelip geçiyor. Karınca yolu gibi yani. İşte, üç dört asker geldi. Çok absürd bir andı. Bizim o ekip içinde olduğumuzu fark etmediler. Fark etseler hem bizim göreceğimiz muamele hem de kaçakçıların göreceği muamele çok

çok farklı olacaktı. Çünkü insan kaçakçılığına girerdi iş. Hatta orada askerlerden biri geçerken sırtıma bir yumruk indirdi, kaçakçı zannetti beni. Ben çömelmişim o an. Sonra bir arbede oldu. Yukarıdan diğer askerlerin geldiğini de gördüm. Kendime, "Buraya kadar" dedim. Fakat işte geçtik sınırı.

Absürd diye nitelediğin bu anı biraz açsan...

- Orada düşündüm. Ben ne yapıyorum, neredeyim soruları falan işte. Çünkü bir noktadan sonra başka bir boyuta geçersin ya. Yani yürüdüğüm o bir buçuk saat boyunca film seyrediyormuş gibi. Ama işte inanca çok inanıyorum ben. İlahi adalete. İnanmak meselesi çok önemli.

Neye?

- İnsan bir şeyi yapacağına gerçekten inanıyorsa, yapıyor. Mesela bunu bu süreçte keşfettim.

Okuduğun bölümün yaptığın işe bir faydası oldu mu?

- Herhalde insanlara biraz daha sabırlı yaklaşmak konusunda bir faydası oldu. Empatiyi geliştiriyor. Çünkü öyle bir şey oluyor ki, anlıyorum bu işi çok sevdiğimi. Yani o olağanüstü koşullar hiç de olağanüstü gelmiyor sana.

Peki kızlarına model olarak en fazla manken hayatlarını sunan bir toplumda ailen, özellikle annen yaptığın işle ilgili ne düşünüyorsun?

- Öyle olsam daha mutlu olurlardı herhalde. Biraz üzülüyorlar, meraklanıyorlar. Gizli de olsa gurur duyuyorlardır herhalde...

- Tabii, birileri kızını seyrettik dediklerinde gururlanıyorlar bir şekilde.

Kuzey Irak'a kiminle beraber gittin?

- Cumhur Ayar'la. Onunla çok iyi bir denge kurduk.

Hatırladığın en berbat sahne?

- Afganistan'daki mültecilerin olduğu bir yer vardı. O kampın yanından kanalizasyon suyu gibi bir su akıyordu. Oradan su içen bir çocuğu hiç unutamıyorum. Irak'ta da gördüğüm göç sahneleri çok çok etkiledi beni. İnsanların göç etmesi. Şeyi düşündüm o zaman. O kadar korkunçki. Dönen büyük bir oyun var ortada. Bu oyunda alınan kararla hayatları perişan olan insanlar var. Cesetleri yakından görmek değil de bunlar insanın canını acıtıyor.

Orada kitap okudun mu?

- Hiç okuyamadım. Çok yorgun oluyordum zaten.

Ya müzik..

- Pazo İbrahim Tatlıses, Mahsun Kırmızıgül.

Yanında mı götürmüştün?

- Yo, orada vardı. Bütün herkes, en çok taksi şoförleri dinliyor. [2]

Timur Soykan, Radikal Gazetesi'nin genç muhabirlerinden. Her ne kadar kendisini plaza döneminin gazetecisi olarak tanımlasa da, hayatın içinden yaptığı haberlerle dikkat çekiyor. Gazeteciliğe itibar kazandırmak gerektiğini söyleyen Timur, macerasını anlattı:

Nikaragua'ya Niyet Plazaya Kısmet

MELİKE AYŞE

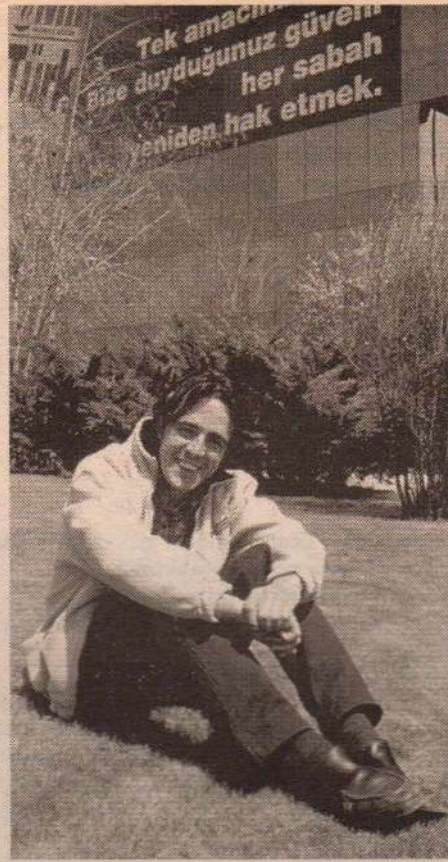
975 Kırklareli doğumluyum. Edirne'de büyüdüm. Marmara Üniversite İletişim Fakültesi Radyo TV Sinema Bölümü mezunuyum. Okulu 8 yılda bitiremeyince atıldılar beni, afla geri döndüm ve mezun oldum. Yazmaya sevgim lise döneminde başladı. Nick Nolte'un 'Ateş Altında' filmini izledikten sonra gazeteci olmaya karar verdim. Nick Nolte Nikaragua'da... Idealist bir gazeteci. Bütün iletişim fakültelerini yazdım ben de. Zannettim ki Nikaragua'da gazeteci olacağım, plazada gazeteci oldum. Üniversite sınavını kazanınca, 'Gerçekten gazeteci olabilir miyim?' diye düşündüm. Uzaya, astronot olmaya dair hayaller kurarken, bunlara gazetecilik hayalleri eklendi. Savaş muhabiriyim, halkın yanında haberler yapıyorum, skandallar ortaya çıkarıyorum. Öyle hayaller. Zamanla düş kırıklığı da başladı. Okula ilk gidişimde oldu bu. Nişantaşı'ndaki iletişim fakültesini sordum bir amcaya, bana bir apartman gösterdi. Zannettim ki apartmanın yanında. Baktım, fakülte apartman. Kampüs beklerken apartman çıktı.

Pantolon, vicdan azabı ve yazmak

Üniversitede siyasetle ilgilendim. İnsanın dünya görüşünün oluşması açısından önemli bu. Gazetecilikte dünya görüşü

çok önemli bence. Önce siyasi dergilerde yazmaya başladım. Sonra Eko TV'de kameramanlık. Ama o işi sevmiyordum. Memur çocuğuyum ben. Ailem benim çalışmama çok sevindi, "Timur ekmeğini kazanıyor" diye düşündüler. Bana pantolon aldılar. Ama işten nefret ediyordum, kendimi ifade edemiyordum. Bırakmak istiyordum, ama pantolona bakıp vicdan azabı çekiyordum. Bir gün oturdum, 'Ya ben ne istiyordum?' diye. 'Yazmak istiyordum' dedim. Yazamazsam bile çizmek istiyordum. Pantolonu sakladım bir köşeye. Gazetecilik yapacaktım bundan sonra. Arkadaşlara haber saldım 'iş arıyorum' diye. 'Yeni Yüzyıl'da iş var' dediler. 1997'ydı. Atladım gittim. Binayı gördüm. Devasa bir şey. Korkutuyor, çekiniyor insan. Yeni Yüzyıl'da Haber Müdürü Jale Özgentürk'ün çok katkısı oldu, 'Yaz' dedi bana. Yazdım ben de. 'Gerçekçi değilim'

Yeni Yüzyıl'da insan portrelerine yöneldim. Kendimle ilgili bir şey bu. Belki ben çok farklı değilim ama ilginç insanlar beni cezbediyor. Gerçekçi değilim. Hayatın içinde o gerçekliğe uyum sağlamayan insanlar olması hoşuma gidiyor. İnsan öyküleri toplamak için Aksaray'da Romenlerin, Arnavutların durduğu amele pazarına

gittim. Çantasında onlarca kitap olan bir adam ilgimi çekti. Akademisyenmiş meğer. Medikal Teknoloji üzerine çalışıyordu. İşçiler paralarını ülkelerine gönderirken bu genç adam, Papa Pual, kazandığıyla kitap alıyordu. Almanca, İngilizce ve Fransızca biliyordu. Kafamı çevirdim bir başka adam resmimi yapıyordu. Heykeltraştı. Türkiye'den Yunanistan'a kaçmak istiyordu. 10 denemesinde de yakalanmıştı. Ama 11. seferde kaçmayı başarmış, mektup attı bana. Onların öykülerini yazdım, ilk portreler böyle başladı.

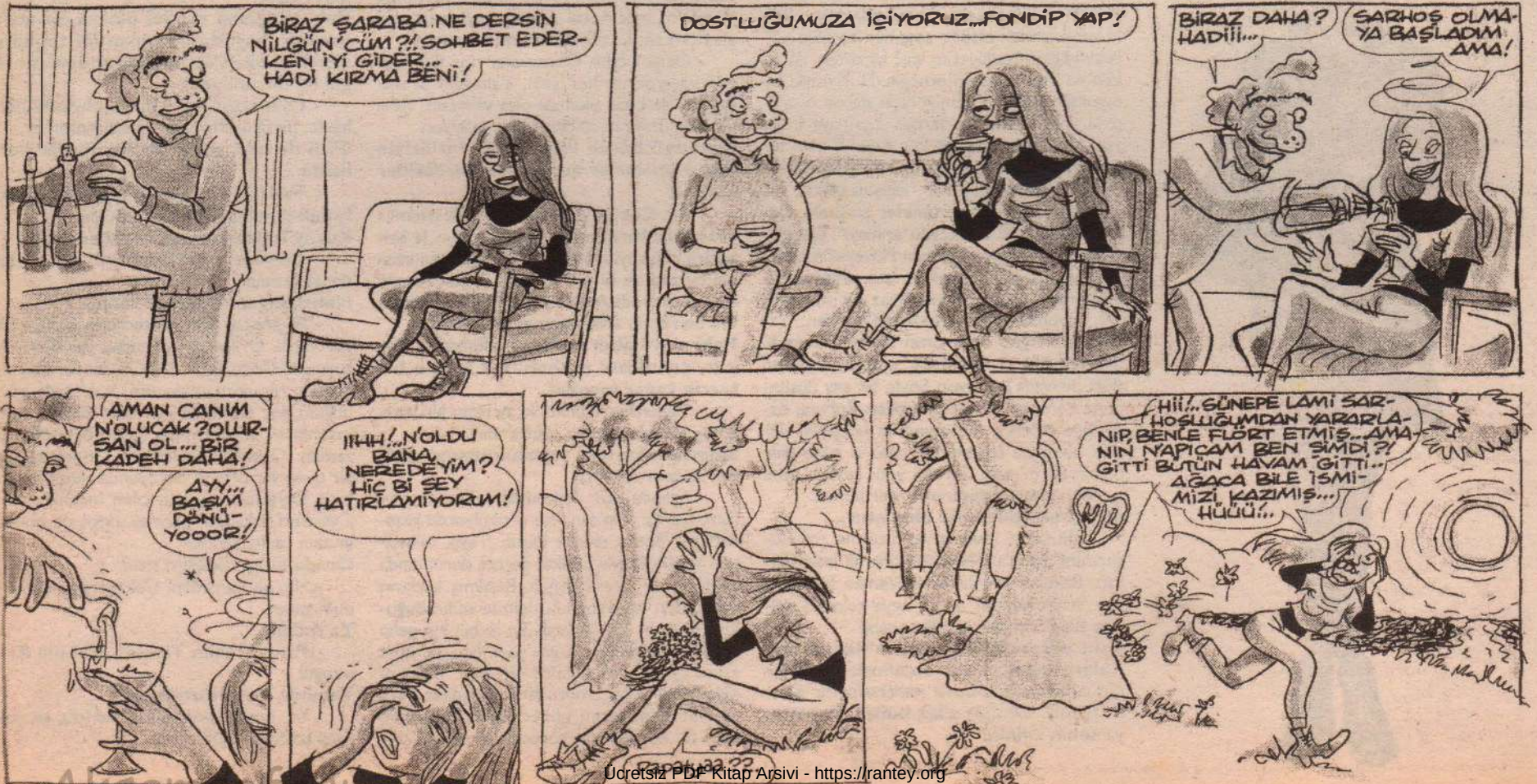
Bilmek ve yaşamak

Gazetecilik manevi değeri olan bir meslek. Yaşamın içine giriyorsun. Başka

bir iş olsa bunu yapamazsın. Sen de bir kahraman oluyorsun. Hayatın içindesin, üretiyorsun, gezme olanağı da sağlıyor sana. Masa başında yapamazsın bu işi. Biz plaza dönemi gazetecileriyiz, Bab-ı Ali'yi yaşamadık. Bilmekle, görmek, yaşamak ayrı şey bana göre. Ülkenin yoksul olduğunu, insanların geçinemediğini bilebilirsin. Yaşayıp izlenimle aktaramadığın sürece bu bilgi olarak kalıyor. Yöneticiler, AB ye yakın olduğumuzu düşünüyorlar. Ama Bağcılar'da minibüse binip, şoförün halka davranışını gördüğünde nasıl Doğu toplumuna ait olduğunu görürsün. İnandırılmaz yoksulluklar, dramlar görüyoruz. Plazadan gecekondu manzarasına bakıp yoksulluk sınırının bir milyarı küsuru aştığını söylersen o sana bir hissiyat vermez. Tanıklık etmelisin o drama. Bence gazeteciliğin biraz daha inandırıcı ve halka yakın olması lazım. Bu iş bu kadar itibar kaybetmemeli, utaniyorum. Bizim suçumuz yok, biz itibarlı yapmaya çalışıyoruz bu işi. Bazen insanlar, 'Gidin Ebru Şallı'yı çekin' diye tepki gösteriyor. Sürekli saldırıya maruz kalıyoruz. Gazeteyi de medyayı da kendi üstünde, uzak görüyor insanlar. Gazeteci nasıl bir toplumda yaşadığını görememeye başlıyor zamanla. Tanıklık olmayınca gazetecilik geriliyor. Halkın gazete okumamasının nedenini anlıyorsun. Büfeden bile ekmek alamıyor, fırından bayat ekmek alıp ısıtıyor, öyle yiyor mesela bazı insanlar. Halk gazetede kendini göremiyor. Okuduğu şeyde kendini arar insan. Bu mesleğin güzel bir yanı da bence, dayanışma yaratması. Mesela yoksul birinin haberini yapıyorsun, arayıp yardım etmek isteyenler çıkıyor. O zaman kendini süpermen gibi görüyorsun gazeteci olarak. Gelecek hayatımda da yazı olacak. Ama sinemayı da düşünüyorum. Senaryo ve öykü yazıyorum, iki kitap üzerinde çalışıyorum. Kısa metrajlı film senaryolarımı çekmek istiyordum. Gazetede anlatamadıklarımı kitapta anlatmak istiyordum. Bol bol projem var, ama olanak yok.□

İki Savaş Arası Aşığım Ben

G LAY BATUR

Salı sabahı Açık Radyo'da duydum, Nina Simone ölmüş. 1984'de Londra'da Ronnie Scott'un caz kulübünde heyecanla dinlemiştim Nina ablamı. Rahat, sıkı, fütursuz bir kadındı... Bence o yüzyıllardır yaşıyıp nefret ettiği ABD'nin son Irak saldırısına dayanamadı, gitti.

Nina Abla Dağa Çıktı

RAGIP DURAN

Ritm, melodi, armoni, yorum bir yana, ben şarkıcıları esas olarak söyledikleriyle sever ve dinlerim. Bu sebeple iyi gelir kulağa, yüreğe ve vicdana Ruhi Su, Pete Seeger, Roger Waters, Brassens, Ferre ya da Renaud...

Salı sabahı Açık Radyo'da duydum, Nina Simone ölmüş. 1984'de Londra'da Ronnie Scott'un caz kulübünde heyecanla dinlemiştim Nina ablamı. Rahat, sıkı, fütursuz bir kadındı... Bence o yüzyıllardır yaşıyıp nefret ettiği ABD'nin son Irak saldırısına dayanamadı, gitti.

1963, Amerika'da siyahların çoğunlukta yaşadığı güney eyaletlerinde bilhassa Mississippi ve Alabama'da sivil özgürlükler hareketinin gül açtığı yıl. Irkçılığın dayak yemeye başladığı yıl. 'We shall overcome' (Galip geleceğiz) yılı...

Söz şimdi Nina ablamın. 1963'de Alabama'da ırkçı bir saldırı sonucunda öldürülen dört siyah çocuğun anısına bestelediği şarkının sözleri:

Bu şarkının adı Mississippi Allah Seni Kahretsin
Ve her bir kelimesine inanarak yazdım
Alabama o kadar çok sıkı ki canımı
Tennessee kaçırdı rahatımı
Ve herkes bilir Allah'ın Belası Mississippi'yi

Görmüyor musun yahu
Hissedemiyor musun be
Her şey apaçık
Daha fazla dayanamayacağım baskıya
Biri bir dua okuyor

Alabama o kadar çok sıkı ki canımı
Tennessee kaçırdı rahatımı
Ve herkes bilir Allah'ın Belası Mississippi'yi

Bu bir gösteri şarkısı
Ama gösteri henüz hazır değil
Polis köpekleri yolumu kesiyor
Öğrenciler hapiste
Kaderimi çizerler sanki
Her gün son günüm olacaktı gibi

Tann bizim topraklara acımış
Zamanı geldiğinde çekip gideceğiz
Ben buranın insanı değilim
Buraya ait değilim ben
Dualara bile inanmaz oldum

Bana bir şey söyleme
Ben sana anlatayım
Ben ve bizimkiler orada olduğumuzdan
Biliyorum olup biteni
Hep diyorlar ki 'Yavaş ol!'

Ama işte tam da sorun bu
'Yavaş ol!'
Camlan silerken
'Yavaş sil!'

Pamuk toplarken
'Yavaş topla!'
Tamamen yozlaşmış çürümüşsün
'Yavaş çürü!'
Acayip tembelsin
'Yavaş ol!'
Nereye gitsem
Ne yapсам
Olmuyor, bilmiyorum
Olmuyor, bilmiyorum

Elinden gelenin en iyisini yap yeter
Ayağa kalk hep birlikte gösterelim kendimizi
Herkes bilir Allah'ın belası Mississippi'yi

Şaka yapıyorum sandın değil mi?

Grev gösterileri
Boykottaki öğrenciler
'Bu komünist bir komplodur' demeye getiriyorlar
Bense sadece eşitlik istiyorum
Ablama, kardeşime, halkıma ve kendime

Evet bana yıllar boyu yalan söyledin
İyi duyamıyorsun dedin
Hakiki bir hanımefendi gibi konuştun
Ve bana 'Üzgün Abla' demekten vazgeçtin

Ama bütün memlekette tonlarca yalan var
Hepiniz öleceksiniz, sırayla öleceksiniz
Artık inanmıyorum sana
Hala 'Yavaş ol!' diyorsun bana
'Yavaş ol!'

Ama işte sorun tam da bu
'Yavaş ol!'
Aynmaliğa son
'Yavaş ol!'
Kitlese katılım
'Yavaş ol!'
Birleşelim
'Yavaş ol!'
Adım adım ilerleyelim
'Yavaş ol!'
Ama daha çok acı çekelim
'Yavaş ol!'
Neden anlayamıyorsun
Neden hissedemiyorsun
Bilmiyorum, anlamıyorum
Bilmiyorum, anlamıyorum

Yanıbaşında olmak zorunda değilsin
Bana sadece eşitliği ver
Herkes bilir Mississippi'yi
Herkes bilir Alabama'yı
Herkes bilir Allah'ın belası Mississippi'yi

İşte budur Mississippi! [E]

ALLAH'IN BELASI MISSISSIPPI
NINA SIMONE (1963)

Geçenlerde üşütmüşümü, evde yatıyorum, kulaklarına gitmiş. Birbirinden habersiz üç hatun kısa aralıklarla ziyaretime geldiler; evime girdiklerinde, önden gelenin bir arkasından gelen, önce gelene, "Vay orospu ne zaman geldin" diye selamlaştılar.

Evde Gece

OKTAY GÜZELOĞLU

Beyoğlu sokaklarını dolaşmayı severim. Daha çok ara sokakları, gariban otellerini... Baktan meyhanelerinden rakı içmeyi severim. Oralarda çalışan eşcinselleri, hayat kadınlarını, meyhane sahiplerini, garsonlarını, komilerini, meyhane müşterilerinin çoğunu tanırım. Sohbetler ederim. Hani ben bu insanların yaşamlarını yazıyorum ya, sokak orospuları arasında çok revaçtayım, sıraya girmişler, kendi yaşamlarını yazmamı istiyorlar. Vaktim olmadığını söyledim, sitem ediyorlar, "Niye beni yazmıyorsun" diye söyleniyorlar. "Beni kitaba yaz, gazete-ye yaz" diye diyor başımın etini yiyorlar. Vaktim yok desem de inanmıyorlar.

Geçenlerde üşütmüşüm, evde yatıyorum, kulaklarına gitmiş. Birbirinden habersiz üç hatun kısa aralıklarla ziyaretime geldiler, evime girdiklerinde, önden gelenin bir arkasından gelen, önce gelene, "Vay orospu ne zaman geldin" diye selamlaştılar. İşte böyle, böyle, **Sevgi - Ayşe - Fatma** davetsiz misafirimdiler, gerçi hiçbir evimin yabancı değildi. Biri çorba yaptı, biri pilav, salata derken sofraya kuruldu. Ama bir eksik kaldı, o da rakı. Rakı ama hiçbirinde para yok, birbirlerine baktılar. "Sende vardır çıkar mıyorsun orospu", "Hadi be kızım nerde olsun, üç gündür iş yok", "Boş ver içmeyelim, bir çıkar dışarıda birilerine ısmarlatırız" falan dediler. Ama dışarıda hava soğuk, müşteri bulamazlar. Onları anlıyordum, anlıyordum ama içkiye başladılar mı sabahı yaparlar, ben de takat yok, ama onları da kırmak içimden gelmiyor, onları seviyorum, durumlarını biliyorum. Ekonominin kötülüğü en çok onlara zarar veriyor, çünkü müşterileri kalfalar, küçük esnaflar, işçiler falan...

Eee onların işi de kötü, çoğu işten çıkarılmışlar, paraları yok,

haftalık alamıyorlar. Böylece, bizim ablaların işi kesik, neyse işi fazla uzatmadan, iki büyük rakı aldırırım.

Sevgi hemen atladı bakkala gitti, iki rakı kaptı geldi. Başladılar muhabbete, ama benimle değil, kendi aralarında birbirlerine adamlarını kötülerler, hayatı kötülerler.

Hükümete küfür ettiler, meyhaneye sahiplerine küfür ettiler, kafayı buldukça birbirlerine küfür etmeye başladılar. İyice kafayı bulduklarında, beraber oldukları adamları övdüler, sonra tekrar adamlara, hayata sövdüler ve sonra dram faslı başladı. İşte en önemli bölüm. Bu bölümde "Yaz be abi beni, n'olur yaz beni" diye teker teker üstüme geldiler, ben de "Hadi bakalım, kısa kısa anlatın hikayenizi. Hanginizin hayatı yazmaya değer bakacağım" dedim. Sırayla birer bölüm yaşam hikayelerini anlattılar. Ulan hastalığı falan unuttum, ben de kalktım onlarla içmeye başladım. Efkarlandım galiba ve sonunda Sevgi, "Bak abi benim derdim daha büyük" dedi ve şöyle devam etti: "Bana en çok ne koyuyor biliyor musun", "Ne" dedim, "Benim bir erkek kardeşim var, travesti oldu. Aynı mekanlarda çalışıyor, hep benim müşterilerimle yatıyor, inat yapar gibi hep benim müşterilere asılıyor, götürüyor... Bana eskiden abla derdi, şimdi demiyor, lan gacı, lan gacı diyor..." Eee dedim, "Eee'si bana koyan o değil, evin tek erkek çocuğuydu, onu ben büyüttüm, altını ben değiştirdim, onun için okula gidemedim, evimin tek erkeği oydu. Benim çocuğum gibiydi. O bana çok koyuyor abi, kardeşim ibne oldu, bu koyuyor, bu koyuyor bana" diye ağlamaya başladı. Diğerleri önce sus pus olup dinlediler, sonra ortalık karıştı. Netice, saat sabah 00:4. Ben de hepsini kovdum. [E]

Özdemir Erdoğan... Yılların müzik adamı. Arada bir yaptığı egzantirik açıklamalarla gündem belirliyor. Şarkılarını da, 'Düşünen şarkılar ve aşk şarkıları' diye ikiye ayırıyor. Aşk şarkıları daha çok beğenilen Özdemir Erdoğan Doğrucu Davut'un bu haftaki konuğu oldu.

Şakşakçılığa Gıcık Oluyorum

1 - Özdemir Erdoğan kimdir?

- a) Müzisyen
- b) Çok yönlü bir sanatçı
- c) Tabudeviren
- d) Sıradan bir insan

Neden?

- En çok sevdiğim.

2 - Kendinden yaşça küçük sevgili olayına eleştirel bir tutum sergilemenin anlamı nedir?

- a) Ahlak bekçiliği
- b) Bayatseverlik
- c) Kıskaçlık
- d) Salaklık

Neden?

- Talip olmak başka bir şey malik olmak başka bir şey.

3 - Bu ülkede kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

- a) Susturulmuş
- b) Kızdırılıp, bağırılmış
- c) Kadri bilinmemiş
- d) İtilmiş

c) Kadri bilinmemiş

Neden?

- Çünkü genel olarak kadirbilirlik olayı akıllılık olayıdır. İnsanlar kadirbilir olmak zorundalar.

4 - Tekrar dünyaya gelerseniz, kim olmak istemezsiniz?

- a) Adnan Şenses
- b) Berdan Mardini
- c) Maymun Çarlı
- d) Müzikten anlamayan birisi

d) Müzikten anlamayan birisi

Neden?

- Müziksiz bir dünya çekilmez.

5 - Türk insanın en gıcık olduğunuz yanı nedir?

- a) Düşük kalite müzik severliği
- b) Zeki Müren yalakalığı
- c) Ölmüş körü badem gözlü sanması
- d) Şakşakçılığı

d) Şakşakçılığı

Neden?

- Güce tapan bir ruh hali var. Güce tapan benciller dünyayı bitirdiler.

6 - Sivri çıkışlarınız için yakıştırılan sıfatlardan en çok hangisi sizi incitir?

- a) Saçmalıyor
- b) Sansasyon peşinde
- c) Kendini ne sanıyor
- d) Sen de kimsin be adam

Hiçbiri

Neden?

- Bunları kaale almıyorum. Türkiye'de toplumsal tartışmaların yapılmasından yanayım ben. Tabuları yıkmak için tartışmak gerektiğine inanıyorum.

7 - Müzisyen olmasaydınız ne olurdunuz?

- a) Köşe yazarı
- b) Filozof
- c) Taklitçi
- d) Foto Model(Çıplak)

a) Köşe yazarı

Neden?

- Okumayı çok seviyorum. Aynı zamanda da yazıyorum.

8 - Bugün bu durumda olmamızın (bu durumdayı açıklamaya gerek var mı) nedeni sizce nedir?

- a) Doğu'lu bir toplum olmamız
- b) Doğu'nun batısında olmamız
- c) Göçebe bir toplumdandır geliyor olmamız
- d) Öykünmeci bir toplum olmamız

c) Göçebe bir toplumdandır geliyor olmamız

Neden?

- Aslında hepsinin payı var. Ama bu da önemli bir sebep.

9 - Hakkınızda incitmek amacıyla söylenmiş ama sizin iltifat saydığınız sıfat nedir?

- a) Libidosu yüksek insan
- b) Bol saçlı ve sakallı
- c) Sübyancı şarkı yazar adam
- d) Ağlak vokaller adamı

Hiçbiri

Neden?

- Hiçbir tanesini tercih etmiyorum. Bunları iltifat olarak kabul edemem.

10 - Onsuz yapamam dediğiniz şey nedir?

- a) İçki
- b) Yemek

- c) Sevgili
- d) Gitar

d) Gitar

Neden?

- Çünkü benim inancıma göre hayatta her şeyin bir diyeti vardır. Verdiklerimin karşılığını en kaypsız geri veren gitar olmuştur. Gitar ve müzik...

11 - Müziğin televele cıvıklığına konu olma seviyesizliğinin nedeni nedir?

- a) Piyasadaki şarkıcıların müzik bilgisi yetersiz
- b) Duymadan yalnızca şöhret ve para için söylüyorlar
- c) Şarkı söylüyorlar ama hiçbir konuda düşünmüyorlar
- d) Sadece söylüyorlar, çalıp bestelemeyi

tarzında değil, onu söyleyenin duruşunda belirginleşiyor.

13 - Müziğin yanı sıra en çok yaptığınız şey nedir?

- a) Ortalığı karıştırmak
- b) Araştırmak
- c) Her konuda konuşmak
- d) Aşk

b) Araştırmak

Neden?

- Okuyorum çok. Her konuda konuşmayı şu şekilde ele alıyorum ben. Müzikle bağlantılı her alanda fikirlerim var doğal olarak ve bunları paylaşıyorum. Ama asla her konuya atlayan biri değilim. Sanatçılar deli dolu insanlardır. Peygamberler vahiy, sanatçılar ilham alır. Ve birçok konuda abuk subuk fikirleri vardır. Bu fikirler doğru ya da güzeldir diye bir şey yok. Bu fikirler kamuoyuna sunulur, tartışılır, ilmin ve bilimin süzgecinden geçer ve ilgili yerlere ulaşır.

14 - Keşke yapmasaydım dediğiniz şey nedir?

- a) Bir albümümün kapağına çıplak poz vermiş olmam
- b) Tabulara dil uzatmak
- c) Sübyancı imalarına yol açan şarkılar yazmak
- d) Müzikteki her alana el atmak

Hiçbiri

Neden?

- Bunların hiçbirinden pişman değilim. Albümümün kapağında çıplak poz yerdiğim yorumunu kabul etmiyorum. Çünkü o anadan üryan bir duruştu. Ben ona Adem duruşu diyorum. Bütün sorunlara ürkekçe bakan bir adam. Ama ülkemizin entelijensiyası onu çıplak bir adam olarak görmeyi yeğledi.

15 - Çok iyi taklit yaptığınız biliniyor. En çok ne takliti yapmayı seviyorsunuz?

- a) Akvaryumdaki balık
- b) Şarkı söyleyen kurbaga
- c) Sabah horozu
- d) Mart kedisi

d) Mart kedisi

Neden?

- Benim çocukluğum kediler, horozlar, akvaryum balıklarının olduğu yerlerde geçti. Benim bir bakışım var. Hayvanlara kendi bakış açısıyla yaklaşırım ve onlarla konuşurum. Onların o an ne düşündüğünü anlamaya çalışırım. Bu anlamda hepsini taklit edebiliyorum.

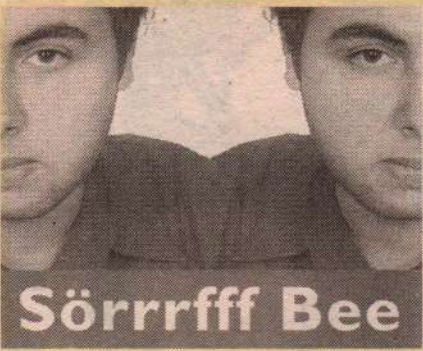
16 - Doğrucu Davut hakkında ne düşünüyorsunuz?

- a) Gençler için kötü bir örnek
- b) Eve kapatılmalı
- c) Yaramaz biri
- d) Çok saldırgan

c) Yaramaz biri

Neden?

- Olumlu anlamda yaramaz. Ben çok memnun oldum tanıştığımıza. [1]

Sörrrrff Bee

@ "Otomobil geçici bir modadır, kalıcı olan attır". Bu büyük söz, 1900'lerin başında, Michigan Bankası'nın başkanı tarafından söylenmiş. İnternette birçok ilginç örneğine rastlanan yanlış öngörülerin bence en süperi bu. Bir de, "Televizyon saman alevi gibi geçicidir, kalıcı olan radyodur" öngörüsü var. Bu öngöründe bulunan kişi, radyo programcısı Mary Sommerville. Öngöründe bulunduğu tarih 1948. http://ronpartin.com/free_stuff/predictions.html adresinde, bir sürü şaşırtıcı yanlış öngörü bulabilirsiniz.

@ İnternet, bu tür küçük ama vurucu ayrıntılar açısından çok zengin. Mesela, gereksiz bilgiler edinmek istiyorsanız, özel olarak gereksiz bilgilerin toplandığı sitelerden yararlanabilirsiniz. Peki, gereksiz bilgiler ne işinize mi yarayacak? Tabii ki toplum içinde parlamaz ya da yarayacak. "1960 yılına kadar uzun saçlı erkekler Disneyland'a giremiyordu" gibi gereksiz (ama gerçek) bir bilgi ortaya atarak bir partide ilgi odağı olabilirsiniz. Ama, parlamaz ya da yarayacak. "Bu gereksiz bir bilgidir çok eğlenceli bir bilgi. Eğlenceli olan hiçbir şey gereksiz değildir" diyerek karizmanızı çizmeye kalabilir. Siz de, bunun üzerine, transhümanizm, psikogeografi, kartografik sadizm, kriptozooloji, etnomatematik gibi kavramları ardı ardına tanımlayabilir ve bu kavramlar hakkında fikirler ortaya atabilirsiniz. Tabii, bu gibi gereksiz kavramlarla ilgili derinlemesine bilgileri de ancak internette edinmiş olabilirsiniz.

@ Biraz da site tavsiyesi yapayım. www.strangewebsites.com ve www.siklink.com, tuhaf siteler arayanlara önerebileceğim olağanüstü zengin iki kaynak. Her iki site de, 50'şer tane tuhaf siteye verilmiş link içeriyor. www.strangewebsites.com, okul başkanlığı seçimlerinde kullanılabilecek propaganda metodlarını anlatan bir siteye (<http://www.campaign-speeches.com/>) ve ünlü olmak isteyen sıradan insanların niye ünlü olmak istediklerini anlattıkları bir siteye (www.iwannabefamous.com) link veriyor mesela. www.siklink.com ise, daha şeytani sitelere link veriyor. Mesela, <http://www.siklink.com/SiklinkWelcome!.htm> adresinde, bacağına giyotinle kesip, bunun görüntülerini parayla satan bir adamı izleyebilirsiniz. Bu tür korkunç şeylerden hoşlanmıyorsanız ve canınız solcu ve sistemkarşıtı takılmak istiyorsa, müzik endüstrisinin CD fiyatlarını neden ve ne şekilde bu kadar yüksek tuttuğunu analiz eden bir yazı okuyabilirsiniz. Yazının adresi: <http://www.negativland.com/mini-dis.html>. "Sen siyaseti, sistemi boşver, benim derdim abazanlıktır" diyorsanız, Kanada edebiyatının duyarlı ama abazan genç romancısı Ryan Bigge'yi <http://www.bigge-world.com> adresinde gözden geçirebilirsiniz. Ryan Bigge, abazanlığı anlatan bir roman yazmış. Romanın adı: In a Lonely Planet (Yalnız Bir Gezende) resatcalislar@hotmail.com

resatcalislar@hotmail.com

REŞAT ÇALIŞLAR

ŞARKILAR SENİ SÖYLEYER⁵ CLANDESTINO-KAÇAK Türkçe söyleyen: Ragıp Duran Çizgiye indirgeyen: Kemal Gökhan

MANU CHAO

BEN DE KAÇAK
SEN DE KAÇAK

HADI BE... NE
GÜZEL KAÇAK
OLUCAKTIK...

BEN GAÇ-
GIM FELAN AMMA, BU
ARADA EVİMİZİ, TOMOFİLİ
FELAN ALDIK ÇOŞUĞUR...
30 YIL LEN.. DİLE GOLAY!

BEN DE
2. KUSAK
KAÇAK
OLUYOZ

tek başıma gidiyorum acılarım la
mahkumiyetim de tek başına
koşmak kaderim
kanunla dalga geçmek için
kaybolmuşum tam ortasında
büyük babil'in
bana "kaçak" diyorlar
çünkü yok kafa kağıdım

bi kuzey şehrine
çalışmaya gitmişim
bıraktım hayatımı or'da
ceyta'yla cebelitarık arasında
denizde bi çakarım ben
kentte bi hayalet
"hayatın yasak senin"
diyor Resmî makam lar

mano negra* kaçak
perulu kaçak
afrikalı kaçak
marihuana yasak
arjantinli kaçak
nijeryalı kaçak
bolivyalı kaçak
mano negra yasak

SÖYLE YA DA BÖYLE,
SİZ HEPİNİZ KAŞTI-
NIZ... OYSA BEN
"KACAMADIM"
SİSTEME YAKALANDIM!

GURBETTE
MI OLMAKTİ KADE-
RİM... NERDESİN
MEMLEKETİM...
BEN NERDE-
YİM...

BEN DE GALİBA
KAÇAK OLDUM...
Kİ KOSTA UNA POSTA?

LAN BEN BU
ZABITA YÜZÜ-
DEN MELMEKE-
TİMDE KAÇAK
OLDUM ÇIKTIM!

BEN DE KAÇAĞIM
AMA, NE KAÇAĞI
OLDUĞUMU
SÖYLİYEMEM!

elektrik?

* MANO NEGRA (Kara el) Mano Chao'nun eski grubunun adı

Ruhani Oyun Havaları'nı hem ruhani bir havada hem de yer yer gülümseyerek dinledim. Demedi demeyin, bu oyun havaları başka bir güzellik veriyor insana.

Ruhani Oyun Havaları

Babazula'nın üçüncü albümü "Ruhani Oyun Havaları" mayıs ayında Doublemon etiketiyle çıkıyor çıkmasına ama, biz önceden dinledik, **Murat Ertel**'le muhabbetimizi bile yaptık. Daha önceleri sinema filmi ve tiyatro oyunları için yaptıkları müzikleri albüm olarak çıkartan grup, bu anlamda ilk defa herhangi bir oyun veya film olmaksızın kendi istekleri doğrultusunda yaptıkları müziklere imza atmış. Ayrıca hem Zen grubu olarak, hem de Babazula olarak deneysel çalışmalara imza atan grup, bu albümle melodik yapısı daha ön planda olan, oriental dub adını verdikleri yeni bir türün temellerini de atıyor.

Levent Akman, Murat Ertel, Oya Erkaya Ayman ve Emre Onel'den oluşan gruba klarinetiyle de **Hüsnü Şenlendirici** konuk olmuş. Parçalarında belli bir ironi her zaman taşıyan grupta, Şenlendirici'nin usta yorumuyla o ironi de doruk noktasına varıyor. Ayrıca bu albümün mixlerini; Beastie Boys ve Massive Attack gibi grupların mixlerini yapan Mad Professor yapmış.

Kısacası Ruhani Oyun Havaları'nı hem ruhani bir havada, hem de yer yer gülümseyerek dinledim. Demedi demeyin, bu oyun havaları başka bir güzellik veriyor insana.

Bütün oyun havaları ruhani midir, yoksa oyun havalardaki ruhani tarafı mı ortaya çıkardınız?

- Bütün oyun havaları ruhani değildir ama, ruhani yanları olan oyun havaları da vardır. Daha doğrusu, iyi olan oyun havaları ruhanidir. Çünkü tek boyutlu değildir. Elbette oyun havaları oynamak, dans etmek için yapılmıştır. Ama iyi müzisyenler bir araya geldiğinde, dans ederken başka duyguları öne çıkaran şeylere de dokunurlar, böylelikle insan ruhuna hitap eden ritimler ortaya çıkar. Genelde, oyun havalarının kötü sunulmasından kaynaklanan bir küçümseme de var. Oysa müthiş bir müzik bu. Biz dansa inanan insanlarız. En deneysel parçalarımızda bile dans duygusunu hiç ihmal etmedik. İnsanları eğlendirmek ve eğlenmek istiyoruz. En kara şey-

lerden söz ederken bile müziğimizde mizah duygusu olmuştur. Sanatın böyle bir işlevi var; gerçek hayatta çok kötü şeyler oluyor, sanat ise insanla hayat arasında bir bağ oluşturuyor. Katlanılamayacak şeylere bile katlanma gücü vermeli sanat.

Birçok yörenin kendine özgü oyun havası var. Bu, bizim dansa çok düşkün bir millet olduğumuzu da gösteriyor. Ama oyun havaları o kadar eğlenceli, öyle şıkıdım şıkıdım ki... Oysa biz bu kadar neşeli bir halk değiliz. Bu neyin yansıması? Yoksa sahiden mutluyuz da ben mi farkında değilim?

- Türkiye'de birçok kültür bir arada yaşıyor. Türkiye'de yaşayan insanların bir kısmı Orta Asya'dan gelmiş, bu topraklarda büyümüş ve anaerkil bir düzende yaşa-

mış. Trakya'daki Dionysos, Anadolu'daki Kybele, Orta Asya'daki Şaman kültürü... Bunlar hem kadına önem veren, hem törenlerinde dansa yer veren, içinde birebir dansın olduğu kültürler. Sonra İslam'a geçiyor. İslam'ın müzikle ilişkisi çok farklı ve katı. Ama bu katılığı Alevilerde göremiyoruz. Çünkü Şamanik gelenekler bir şekilde İslam dinine uyarlanmış, Türk kültürüne daha yakın bir İslam anlayışı getirilmiş. Zaten Türk İslam'ı da Arap ülkelerindeki İslam'dan oldukça farklı, daha toleranslı.

Zaten Türkler İslam'ı epey geç kabul etmiş.

- Evet, Türk insanı bazı etkilenimler yaşasa, kendi kültüründen uzaklaştırılmaya

çalışılsa, hatta Amerikan kültüründen etkilense de, oyun havaları aşağılansa da, sonuçta şıkıdım şıkıdım oynama dürtüsü içimizde hep var. Örneğin Türk Sanat Müziği ağır sanattır. O müziği çalabilmeniz için on beş, yirmi yıl çalışmanız, sıkı bir konservatuar eğitiminden geçmeniz gerek. Bu son derece sakat bir şey. Elitist bir sanat bu. Ben sanatın daha basit olmasından yana'yım. Bu nedenle Halk sanatlarına ilgi duyuyorum. Türk kültürüyle diğer kültürleri birleştirip, bunu da oyun havası tadında toplamaya çalıştık.

Sizin yaptığınız müzikte de elitist bir taraf var ama, bu o kadar da basit değil.

-Evet, bir anlamda var.

Ama ben katı kurallardan, müziğin zor olmasından hoşlanmıyorum. Yoksa Türk Sanat Müziği'ni sevmiyor değilim. Tamam, o devam etsin, ama sanat müziğindeki o katı tarafları kıran insanlar da olsun. Bunu yapanları iterseniz, olmaz. Mesela Orhan Gencebay'ı seksenlere kadar ittiler, doksanlarda benimsemeye başladılar. O yirmi yıllık ara niye? Yazık! **Sence her oyun havasının bir öyküsü var mı?**

- Bizim albümdeki oyun havalarında var, ama birçok oyun havasında olamayacağı düşüncesindeyim. Küçük de olsa bir oyun havası koleksiyonum var. Orada parçalara konulan isimlerden hikayesizliği anlayabiliyorum. Yine de genellemek zor.

Bir şarkınızda günlük hayat içersinde çokça kullandığımız ve kanıksadığımız kısaltmaları kullanmışsınız. Tüsiad, Müsiad, atv, ÖSS, USA... gibi bir çok kodlamayı eleştirel biçimde veriyorsunuz. Belki de bu kısaltmalar sizin yakında çıkacak olan Büyütmeler'e bir ön hazırlık.

- (Gülüyor) Evet, kısaltmalar çok önemli. Televizyonu açtığın zaman bu tip kısaltmalarla, kodlamalarla çok karşılaşıyoruz. Üstelik hayatımızın içine öylesine girmişler ki, yadırgamıyoruz. Bu çok ilginç. Bu kısaltmalardan yabancılık çekeceğiniz ya da bilmediğiniz ancak birkaç tane çıkar. İşte New York Borsası gibi... Ama bunlar da hayatımızda çok önemli.

Bu kodlamalar yabancılaşma, dili kaybetme, hatta fişlenme, numaralandırma gibi yerlere de dayanıyor.

- Evet hepsi içine giriyor, ama asıl önemlisi kodlanmaydı bizim için. Bu kısaltmaları sıraladığın zaman, politik görünebilirsin. Örneğin MHP ve PKK demek yasak değil. Biri parti, diğeri de terörist örgüt.

Biz bunların yanında tavır almıyoruz ama salt onlardan bahsetmek bile politik gibi görünüyor. USA diyoruz, onun yanında da değiliz. Biz bütün bunları yorumsuz bir şekilde söylüyoruz. Aslında kendi içinde bir yorumu var. Dinleyene bırakıyoruz; çünkü dinleyicinin bir işlevi olmalı. Hollywood sinemasının bir özelliği de, sizi yönlendirmesidir. Ağlayacağınız, korkacağınız, sevineceğiniz yerler bellidir. Oysa ki izleyicinin aktif olması, kendi hislerini seçmesi bana çok çekici geliyor.

Psyhedelic ve oyun havalarını birleştirmişsiz bu parçalarda.

- Doğru, ama sonradan fark ettik ki, dub müziğine de kayış var. Reggae bizim her zaman etkilendiğimiz, öncü bir müziktir. Batı dünyasında anglosakson egemenliğini kıran Jamaika kaynaklı ilk müziklerden biri. Seksenli ve doksanlı yıllarda müzik adına bizi etkileyen ne varsa; hiphop, rap, drum'n'bass, dub'in kendisi... Hepsi reggae'den kaynaklanıyor. Biz halk müziğine de çok meraklıyız, dolayısıyla hem geleceğe, hem de köklerimize yönelik çalışmalar hoşumuza gidiyor. [E]

Çeyiz Sandığı

Murat Ses

Tarih 1976, aylardan Aralık. Murat Ses astegmen olarak Heybeliada'da vatani görevini yapıyor. Askerlikten bir süre sonra 1979 yılında Avusturya'ya giderek orada kalmayı seçen Murat Ses; 70'li yılların önde gelen topluluğu Moğollar'ın kurucularından olup, o dönemdeki parolaların büyük bir çoğunluğunun bestecisi, düzenleyicisi ve grubun klavyecisi. Türk Hafif Müzik tarihinde kilometre taşı olarak kabul edilen Anadolu Pop ismini ilk kez **Taner Öngür**'le beraber dile getiren kişi. O yıllarda topluluğun simgesi, zurna türünde org sound'unun, halay ve bar temelindeki biçimin yaratıcısı... Ses'in seksenden sonra yaptığı Binfen, Automaton ve Cılduz adlı elektronik müzik alt yapıli albümleri de bulunuyor.

Özlü Sözler

Müzik hapsirmek gibi bir şey, geldiğinde tutamıyorsunuz ki!
Şebnem Ferah

Popülerlik tahrik edicidir.
Düşündüm ve dışında kalmayı tercih ettim.
Feridun Düzağaç

Olsa olsa Teoman kadar popüler olurum.
Sibel Can gibi popüler olmak istemem.
Aslı

Savaş ve Barış

Şarkı söyleyeceğim derken savaş çılgınları atanların sayısı "barış" isteyenleri her zaman yüze bine katlamıştır: "Biz böyleyiz, yaparız, yıkarız; aslan şu, kaplan bu..." "Bir savaşın nesini şarkıya çevirecekler" demeyin. Bu alanda gösterilen yaratıcılık çoğunlukla tavana vuruyor. "Halkın anlayabilmesi" için "basit" olmasına özen gösterilmiş singeler dizelerin arasında uçuşuyor, bin yıllık bir yalan olan "barış için savaş" iddiaları baş köşeye kuruluyor.

Bu tür şarkılar, en büyük primi 1974 yılında yapmıştı. "Kıbrıs Barış Harekati" sırasında, biraz da bu şarkılar sayesinde "ateş" bir parça daha yükselmişti. Cici kızımız **Yasemin Kumral**, o yıl, yani "Bim bam bom: "Benim de artık bir sevgilim var!" diye havalarda uçuşmasına birkaç yıl kala "**Girne'den Anadolu'ya yol**" bağlamıştı. Sonraları, Türk Popu'nda kayda değer bir başarı gösteremeyecek olan (belki de "takma" bir isimdi) Can Başer isimli bir tüccar bestecinin şarkısına, işbilir yapımcı Yeşil Giresunlu döşemişti sözleri: "**Hamaset, bizim gibisi yok, koyduk mu tam koyarız...**" Aynı plağın "B" yüzünde, her zaman barıştan yana mücadele vermiş **Şanar Yurdatapan**'ın "**Barış Dersi**" adlı şarkısının yer alması ise ancak

kaderin garip bir cilvesi olarak izah edilebilir. Ya da, plağa emeği geçenlerin "para desteleme" yolunda hiçbir fedakarlıktan kaçınmadıklarını... Ne de olsa, "Savaş ve Barış"ın her iki yakasına göz kırpmakla insan kendini daha sağlama alabiliyor. Hoş; o zamanın Şanar Yurdatapan'ı ile şimdi ki arasında dağlar kadar fark vardı ve o dönem verilen "Barış Dersi"nin ayakları bir parça havadaydı ama olsun, barış barıştır işte. Bir parça "kitsch" ve dolayısıyla "gayri ciddi" bir havası da olan bu "Barış Dersi"nin aynısından, "Olmaz böyle şey", Yeşim de verdi. Üstelik (ne tuhaf olmayan bir raslantı) o da; "**Aslan Mehmedim**" adlı plağının arka yüzünde verdi bu dersi. Plağın bir tarafında, elde silah serseri bir mayın gibi ortalıkta dolaırken, birden "Ayy, fazla da kaçmasın şimdi!" telaşı ile "**Çocuklar, bugünkü dersimiz barış**" diyerek şirin bir öğretmene dönüşüveriyorsunuz. Hem de, daha önce "Küçük bey, küçük bey" diye köşk bahçelerinde cirit atmış olduğunuzu unutarak... Heyecan ve enerji abidesi Füsün Önal da, 1974'ün bu "sıcak" atmosferini tamamlayan bir başka isim olmuştu.

"Biz Barışçı Milletiz" adlı şarkı, hani olur da, bu yönümüzden kuşku duyan varsa, dinlesin de içi rahatlasın diye yapılmıştı muhtemelen. Bu üç kızımızın açığını, gediğini de **Halit Kıvanç** kapatmıştı. Kendi üslubunca. İşte; Yunanlılar "bilmem ne, bilmem ne" diye daylanıyor, biz de diyoruz ki: "Koy koy koy..." Her dem "efendi" Halit Kıvanç'ın ağzından "koy" sözcüğü dökülecek değil tabii. Bir "mix" başyapıtı sayılabilecek plağın tam bu noktasında, Tanju Okan'ın aynı isimli şarkısının "**Koy Koy Koy**"lu kısmı başlıyor ve **Tanju Okan**, şarkısı ile, (Halit Kıvanç'ın ya da herhangi birimizin ağzını yormasına mahal kalmadan) hepimizin yerine "koyuyor"du.

O dönemler, en radikal isimlerden sayılan **Fikret Kızı-**

lok'un bile, başına bir miğfer geçirerek yollara çıktığını, günün şartlarını "turne" vasıtası ile kazanca dönüştürmeye gayret ettiğini söyleyerek bugünlere gelelim. Günümüz genç popçularını ise elbette "barış" hiç ilgilendirmiyor. Ama onları "savaş" da ilgilendirmiyor artık. Her şeye karşı mevcut bulunan genel ilgisizliğin bir parçası bu da. Yaşar Kurt, Rashit, Mor Ve Ötesi, Aylin Aslım ve benzeri beş on ismi hariç tutarsanız, dünya yıkılsa kimsenin umurunda değil. Yenilsin içilsin, eğlenilsin, yatılsın kalkılsın... Bu yeni kesimin baş sözcülerinden biri olan **Serdar Ortaç**, onlar adına söylenmesi gereken her şeyi son albümünde yer alan şarkılardan birinde çok güzel özetlemiş: "**Yatağıma gelsen, kucağıma girsen... İki kadeh atsak, sevişerek ölse, acıları gömsek, bi de bana kızsan, ve beni unutsan, hep savaş ve barış...**"

"Savaşarak ölünsün, acılar gömülsün!" Böyle sloganlara kalacağımız kimsenin aklına gelir miydi? Üstelik yatakta atılıyor. Allah kurtarsın! Herkesi, hepimizi. ☐

POPÜLER ANSİKLOPEDI

Nonna'nın "N"si (Ya da Bella'nın "B"si): NONNA BELLA

1947 yılında İstanbul'da doğdu. Türk Popu'nun en önemli sanatçılarından **Asu Maralman**'ın ablasıdır. 1964 yılında, **Fehmi Ege Orkestrası**'nın solistliğini yaparak müzik hayatına başladı. İlk olarak Odeon'dan "Bekliyorum / On Altı Yaşındayım" adlı plağı yayımlandı. Sonra da Şahinler Plak'a geçti ve buradan çıkan "Sen Varsın Dünyamda" ve arkasında yer alan "neze geçirmekte olan bir genç kız" konulu "Hapşu" ile epeyce gürültü kopardı. Şarkı; bir erkek tarafından seslendirilmiş "Çok yaşa" ve buna Nonna Bella'mızın cevabı olan "Sen de gör" bölümleri nedeniyle, Türk Popu'nun en "kitsch" şarkılarından biri sayılıyor. "Nezeleli" yani iyi kötü "hasta" biri tarafından söyleniyor olması gereken şarkının taşıdığı "extra bayram havası" da "bonus" bir eğlence... **Nonna Bella**; Şahinler'den sonra Coşkun Plak'a geçti, buradan da folk ağırlıklı hiç ses getirmeyen bir-iki plak çıkardı. Sonra da evlenip müziğe veda etti. Plaklarından çok, çizgili bir kostüm ile poz verdiği ve kendi boyunda olan dev gazino afişi ile akıllarda yer etti. Şarkıcı, uzun bir süredir yurt dışında yaşıyor.

Tuhaf Ödüller Listesi

Çok fazla ödül dağıtan ülkelerden biriyiz. Yıllar yıldır, ödül vermeye-almaya doyamadık. Dağıtılacak ödül kalmayınca bile hızımız kesilmedi, ödül uydururduk. Altaki liste, bu ödüllere örnek küçük bir listedir. İsteyen, biraz dergi-gazete kaşıtarak, bu listeyi epeyce uzatabilir.

- 1- "Altın Telefon" ödülü: Füsün Önal'a, "Alo Ben Füsün" adlı ilk albümü için verildi. Kolaylıkla tahmin edileceği gibi, böyle bir ödülün ikincisi, hiçbir zaman verilemedi.
- 2- "Altın Hisar", "Gümüş Saz", "Gümüş Martı", "Gümüş Hoparlör": 60'ların ilk yarısında yapılan "Boğaziçi Müzik Festivali"nde dağıtılan ödül türlerinden yalnızca bir bölümü.
- 3- "Altın Plak" ödülü: Her firmanın, yeterince satıp satmadığına bakmaksızın, akına estiği her albüme, şarkıcıya verdiği ödül. 1979 yılında, İbrahim Tatlıses'e, Türküola tarafından verilmiş olanı ilginç bir "ağırlama" ya da sahne olur. Bu törene katılan konuklar, bir yandan İbrahim Tatlıses'ten "Sabuha"yı dinlerken, bir yandan da servis edilmiş çiğ köfteyi afiyetle midelerine indirirler.

Haftanın "Onur Ödülü": "Yekta Okur Onur Ödülü"

Tamamına yakını "benden olan"a giden "Kral Video Müzik Ödülleri"nin bir tanesi de Ajda Pekkan'a verildi. Kral TV dergisinin "Önce star, sonra süperstar ve arkasından diva oldu" şeklinde nitelediği Ajda Pekkan'ın aldığı bu ödülün tam adı "Yekta Okur Onur Ödülü". Bu ödülün Ajda Pekkan'a verilmesi, işin içinde Kral'ımızın bildik huyu olmasa çoğu insana şaşırtıcı gelmezdi. Ajda Pekkan "onur" ödülü almayacak da kim alacak. Hatta normalde bu türde mevcut bütün ödüller ona verilmeli. Kırk küsur yıldır müzik piyasasının içinde ve bu zamanın her anı başarı ile dolu. Ama (bu satırların yazarı gibi) kötü niyetiler, bu ödülün de altında bir şeyler aradı ve şöyle bir şey buldu: Ajda Pekkan, Universal ile mahkemelere bile intikal etmiş olan ihtilafını çözümlenmek üzereymiş ve iş çözülünce soluğu Erol Köse'de alacaktı. Yani Kral, Süperstar'a erken bir "Hoş geldin" demiş. Biz de "Bizim Süperstar hoş bulsa barı" deyip, "züğürt" çenemizi yormuşken tam yoralım.

Ankara'da yaşarken önüne gelen apartman kapılarını çalıp: "Ünlü şair İlhan Berk burada mı oturuyor?" diye sorması bence bir yakıştırmadır.

N. İlhan Berk

ARİF DAMAR

Önce İlhan Berk'in bana yazdığı bir mektubun (1 Şubat 84) ilk cümlesini okuyalım: "Sevgili Arif, seni düşündüm, kocaman gözlerini, ellerini, sonra beni denize attığın günü."

Evet, onu 1959 yılında Marmara Adası'nda yüksek bir kayadan denize atmıştım. Kötü bir amacım yoktu. Yüzme bilmiyordu, öğreysin diye. Öğrendi de. Met Üst'e de öneririm. Hatice Meryem yüzme bilmiyorsa benimkinin tıpkısını yapsın.

Gelelim İlhan Berk'in adının önüne koyduğum (N.) harfine. İlhan ilk şiirlerini "Ses" dergisinde yayınlamaya başladığı 1938 yılından 1960'a kadar adı N. İlhan Berk'ti. Ondan önce, 1935'te yayınladığı ilk şiir kitabı "Güneşi Yakanların Selamı"nı saymıyorum. O kitabını görmedim. (N.) harfi ilk sevgilisinin baş harfymiş. Dedim gibi kaldırdı sonra. Benim İlhan'la ilk tanışmam 1944 yılıdır. O sırada Ankara'da, daha sonra eşi olan Edibe Hanım'la (Işıklar içinde uyusun) birlikte Gazi Eğitim Enstitüsü'nde öğrenciydiler. Dostluğumuz, arkadaşlığımız o yıldan beri kesintisiz sürmüştür. Bu çılgın, evet çılgın şair beni çok sever ben de onu. İlhan Berk aslında iyi huy-

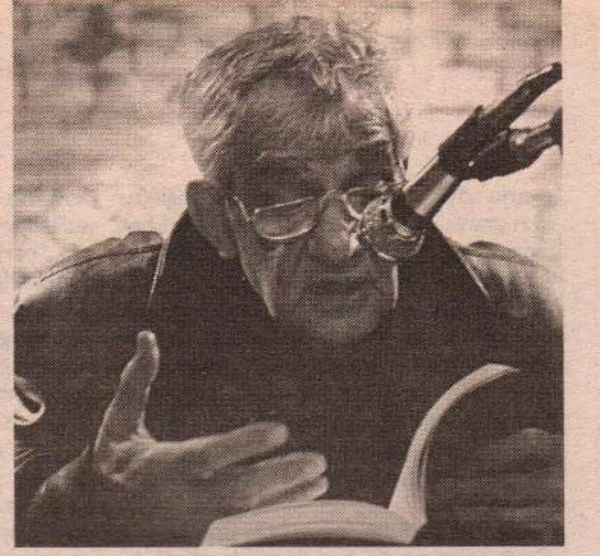
ludur. Hiçkimseye bağırmasın, çağırmaz. Şiirin bağırmasını da sevmez.

İlhan Berk üstüne anlatılan fıkralar inanılmayacak kadar çoktur. Yalnız kimilerinin aslı yoktur, uydurulmuş yakıştırmalıdır. Örneğin Ankara'da yaşarken önüne gelen apartman kapılarını çalıp: "Ünlü şair İlhan Berk burada mı oturuyor?" diye sorması bence bir yakıştırmadır. Ama edebiyat çevrelerinde ciddi ciddi anlatılır. En son onur konuğu seçildiği Tüyap İstanbul Kitap Fuarı'nda onunla ilgili bir panelde Leyla Erbil bu fıkrayı yinelemiştir. İlhan söylediğim gibi hiç kızmadı. Gülümsemekle yetindi.

Gelelim şimdi benim kendinden dinlediklerime: Henüz Ankara'ya geçmediği 1945 yılında bir kızla Bab-ı Ali'ye doğru yürürken gazeteci çocuklar "Mussolini'nin öldürüldüğünü yazıyorrr" diye bağırarak akşam gazetelerini satarken, yanındaki kız: "Mussolini kim?" diye sorunca İlhan: "Harika harika Mussolini'yi bilmiyor" diye katıla katıla güler.

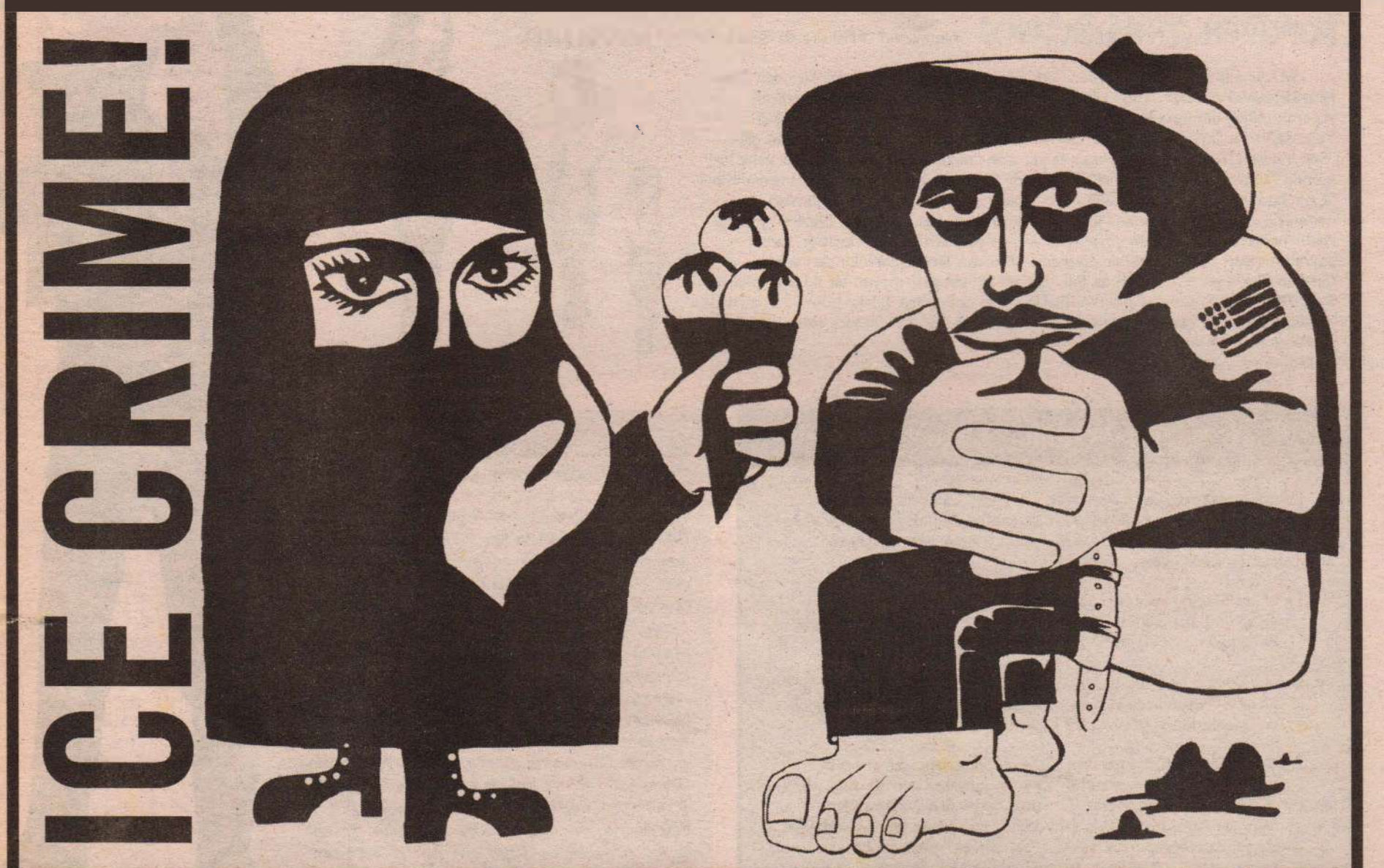
1949'da ben askerken hastalanmış, üç ay hava değişimini İstanbul'da geçiriyordum. Osmanbey'de Mihri Belli'nin yurt di-

şina kaçarken anahtarını bıraktığı bir dairede onun yanında kalıyordum. O yıllarda Pangaltı'da "Suna" pastahanesi vardı. Başta Attila İlhan olmak üzere birçok sanatçı buraya takılırdı. Ben daha önce İlhan Berk'in eşi Edibe hanımla henüz bebek olan oğlu Ahmet'i orada bırakarak unutulmamak için İstanbul'a geldiğini duymuştum. Koskaca Kırşehir'de bir Dr. Hikmet Kıvılcımlı, bir de ben (Kıvılcımlı cezaevindedir) vardık. Çok sıkıldım filan diyormuş. Neyse Suna'da kendisine rastladım bir gün. Bir süre oturduktan sonra çıktık. Yürüyerek o zaman Taksim'deki Kristal Gazinosu'nun önüne gelene kadar bana İstanbul'a gelişinin nedenlerini sayıp döktü. Sözde duvarlara "Kahrolsun İlhan Berk!.." diye yazılar yazılıyor, sivil polislerce sürekli izleniyor, herkes, öğretmenler bile kendisiyle konuşmaktan çekiniyormuş, falan filan... En sonunda "Düşün, Arif, koskoca Kırşehir'de bir A.Kadir bir de ben." (Kadir orada sıkıyönetim sürgünüdür.) Ben dinledim "Yok İlhan dedim, unutulmaktan korkmuşsun.

Herkes böyle söylüyor." Bi sevindi bi sevindi şu sözler döküldü ağzından, "Duyuldu mu duyuldu mu!.."

Eski tüfeklerden Asım Akşar adlı bir arkadaşımız vardı. İlhan onu Gazi Eğitim'de okurken tanıştı. Asım'ın çok yakışıklı olduğunu söylemeden geçemeyeceğim. Kadınlar ona bakarken başlarını direklerle çarpar, ağaçlara toslarlardı. Yiteli çok oldu. Entelektüeldi. Bir tek yazı yazdı. O da Rifat Ilgaz'ın Yarenlik kitabı üstüne. Edebiyatçıları sevmediği için bir daha hiç kalemi eline almadı. Bir gün İlhan'la bir kokteylde karşılaşıyorlar. İlhan yanında bir arkadaşını şöyle tanıtır: "Eskiden estetti, şimdi ekmek yiyor." Ne demek istediği sanırım anlaşılmalıdır.☐

"...Canı, cananı, bütün varımı alsın da Hüda, etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda..." / M. A. Ersoy

Şam'da kayısı 2003

EXTRAMÜCADELE

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Geri Çekilme Yöntemleri

ALTAY ÖKTEM

Gezici rahim konusundaki bilimsel makalem çok tuttu ve epey okur tepkisi aldım. Mefisto'da "Yeni Çıkan Kitaplar" rafına göz gezdirirken saçlarını sonrada sarıya boyattığı gün gibi aşık olan kısa boylu, base leri epey geniş bir hatun yanlışlıkla çarpmış süsü vererek elimdeki kitabı yere düşürecek kadar sert bir darbe indirdi omzuma. Bu da yetmezmiş gibi, kitabı almak için eğildiğimde "manyak" diye kulağıma fısıldadı.

Aynı gün, iki bira içmek için gir içim bardan, garsonun beni tanıması üzerine bir bira bile içmeden çıkmak zorunda kaldım. İnsan onar dakika arıyla "bir bira alabilir miyim lütfen," der mi? Gerçi son ikisinde kibarlığı bir tarafa bırakıp cümleyi "lütfen" siz kurdum ama, garson her defasında yüzüne pis pis bakıp gitti. Bir bira bile içmeden muntıkayı terk ettim.

Mail yoluyla gele bir okur mektubunun da niye geldiğini hâlâ anlamış değilim. System Of A Down'ın Türk düşmanı olmasının beni çok mutlu ettiğini pek de kibar olmayan bir dille anlatıp, vatan hainliğiyle suçlayan bir maildi bu. Oysa rahimli yazımda System Of A Down'dan hiç söz etmemiştim. Zaten istesem de edemezdim; bir kere adamlar çok daha yukarıdan bakıyorlar dünyaya!

Sonradan hatırladım; aylar önce bir

internet sitesinde System Of A Down'la ilgili bir yazım yer almıştı. "Algıda gecikme" sorunu olan bir arkadaş, o yazımdan söz etmek istemiş herhalde. Gerçi söylediklerimi de yanlış anlamış ama olsun, bu tepkiyi de ciddiye alıp listeye katıyorum.

Okur çokmuş gibi görünsün, kalabalık yap-sın diye bu alakasız mailden söz ettiğimi düşün-enler olabilir. Olsun; onlar da haksız sayılmaz!

Kalabalık, neresinden bakarsanız bakın, bir insana uygulanabilecek en büyük kabalıktır. Bana tepki gösteren üç kişilik kalabalığı bir tarafa bırakın, yoğun ve homojen bir kalabalığı temsil eden halk bile, olsa olsa sistemli ve organize bir kabalıktır, o kadar. Kabalığın aşırıya kaçmış halidir!

Bunları bildiğim halde laf kalabalığı yapıp sayfa-nın yarısını doldurdum işte. Yazık!

Şimdi gezinen rahim konusunda iki laf daha edip üç kişilik kalabalığı altıya çıkarmak işten bile değil. Söylenecek her şey antik çağda söylenmiş zaten. Benimkisi sadece aracılık etmek; kolay iş!

Asıl tehlike, üçü altıya çıkarmakta. Kalabalıklaştıkça kabalasmak riskini, hem de hiç gerekmediği halde göze almakta.

Belki de en büyük erdem, geri çekilmeyi bilmektir. O yüzden dönmüyorum o konuya, geri çekiliyorum.

Geri çekilmek erkeğe özgü bir davranış biçimi. O yüzden bana da kolay geliyor. Ama antik çağ tabletlerine göz attığımızda, geri çekilmenin kadına verilmiş bir görev olduğunu görüyoruz. Erkek öyle kalıp gibi yatıyor. Kıpırdamıyor bile. Gerisini Romalı Soranus anlatsın:

"Kadının çok uyanık olması gerekir. Kritik an geldiğinde derhal nefesini tutup kendini geri çekmeli. Böylece tohumların rahmin derinliklerine gitmesi engellebilir. Bunun ardından kadın hemen ayağa kalkıp zıplarsın. Soğuk bir şey içmesinde de yarar var."

Kahretsin, dilin kemiği yok işte. Aynı konuya dönmeyeceğim derken, laf döndü dolaştı yine oraya geldi. Artık geri çekiliyorum, gerçekten!

Mefisto'da aynı kıza rastlarsam, bu kez ben onun kulağına eğilip; "dün gece seni rüyamda gördüm, zıplayıp duruyordun, sonra da bir bardak buzlu votka içtin... hayırdır insallah!" diyeceğim. O ne demek istediğini anlar.

Bunu söylemek kabalık sayılabilir, ama olsun. İki kişi bile yeterince kalabalıkken beş kişiyi altı kişiye çıkarmışsam eğer, kabalık kaçınılmazdır.

Geri çekilmeyi becerebilen herkes bilir; kalabalık kabalıktır! □

Zamanında Anlaşılmamış Filmlere Yeniden Bir Bakış Denemesi (III)

Zayıftı, hiç de etli butlu değildi filmlerdeki gibi. Ayakkabısının burnu biraz açılmıştı. Bu ona salaşlık katıyordu. Bizim gibiydi hiç de orospuya benzemiyordu, hatta rocker veya hipimsi bir havası vardı.

Hırsız Milyoner

OSMAN CAVCI

Yönetmen: Günay Kosova

Senaryo: Recep Filiz

Kamera: Salih Dikişçi

Oynayanlar: Bülent Kayabaş, Tülin Tan, Funda Gürkan, Zerrin Doğan.

Yapım yılı: 1979

Maçta 89. dakika. Şevki sağdan kayıyor, sağdan kayıyor, topu Cemil'e uzattı, Cemil gole gidiyor... Radyodan maç dinleyen ihtiyar, hizmetçinin kışına bakmaktadır, birden hizmetçiye saldırır, eteğini kaldırır, tombul kışını bize gösterir, sonra arkadan yaslanır. Hizmetçi umursamaz. Sadece "Gol oldu" der. "Boş ver, biz kendi golümüze bakalım" diye cevap verir ihtiyar. Bülent Kayabaş sahneye girer. Baş beladadır, amcası yakında buraya gelecektir... Burası pansiyonmuş meğer. Amcasına doktor olduğunu söylemiş, üstelik de onu okutan amcasıymış. Okulu bitiremediği için de doktor olamamış. Şimdi burayı klinik haline getirip amcaı kandırmaları gerekiyormuş... Duvarlara iskelet, iç organları görünen adam resmi asarlar, beyaz önlükler oldu sana klinik. Her şey tamam.

Arabalı vapur Kabataş iskelesine yanaşır. Baki Tamer ve köylü kızı rolündeki Zerrin Doğan vapurdan iniyorlar. Elleri köylü bavulları. Bütün kalabalık film çeken ekibe bakıyor gülüyor, tabii Zerrin bacıyı tanıyorlar. (İlk porno yıldızımız) Sahne değişiyor, Dolmabahçe'deyiz. "Sebil miydi, neydi o tarihi çay bahçesinde Baki ve Zerrin çay içiyorlar. Baki "Çay güzeldi" diyor. Sonra köylü taklidi yaparak adres arıyorlar. Birileri tarif ediyor. (El kol hareketleri) Bülent Kayabaş'ı arıyorlar. Funda Gürkan bir Amerikan arabasının penceresinden bunlara bakıyor ve "Bizim kart zampara yeni bir sev-gili bulmuş" diyor. Siktir edin filmi, ben Funda Gürkan'ı anlatmak istiyorum... Film sonra döneriz.

Funda Gürkan arabanın penceresinden bakıyor. Bütün dünya orospularının suratındaki o ifade onda da var. Ne olduğunu anlatamam. Tuhaf bir ışık, mavimsi bir gölge. Sihir, şiir... Çok bakarsan görürsün. Funda Gürkan şimdi kimsesizler mezarlığında yatıyor. Uyuşturucudan öldüğünde ailesi red etmişti. Eskiden seks film-leri yapılmıştı. Bu film-ler de böyleydi. Bu filmler-

de oynayan cürekâr kızlardan biri de Funda Gürkan'dı. İlk Türk pornolarıydı bunlar. Dilbey Ay, Müge Güler de vardı. Cesur kızları hepsi.

12 Eylül'den sonra bu filmler yasaklandı. Yeşilçam'da film yazıhanelerinden birinde bir iş konuşuyordum. İçeri Funda Gürkan girdi. Yanında genç bir adam da vardı. Ufak tefek bir şeydi, esmerdi, gösterişsizdi. Sadeydi. Bir blucin pantolon ve tişört giymişti; makyajsızdı, yalıncı, ayağında lastik ayakkabılar vardı. Zayıftı, hiç de etli butlu değildi filmlerdeki gibi. Ayakkabısının burnu biraz açılmıştı. Bu ona salaşlık katıyordu. Bizim gibiydi hiç de orospuya benzemiyordu, hatta rocker veya hipimsi bir havası vardı. Halbuki seyrettiğim filmdeki hali kaşar, bayağı bir görüntü veriyordu. Şaşırmıştım ve onu çok sevmiştim o an. Yo, yoksul falan düşmüş değildi, yanındaki adamla film prodüktörlüğü yapmak istiyordu. Yurtdışı bağlantısı yoluyla negatif film getirebilirlermiş. Bunu adam söyledi, Funda da başıyla onayladı, "Getirebiliriz" dedi. Ciddi film yapmak istiyormuş... Herhalde elindeki paralarını bu işe yatıracaktı ya da herifi kerizliyordu... Hiç porno yıldızına benzemiyordu. O filmlerdeki cürekâr kadın kimdi peki. Etkilenmişim.

Onu tanıdığımıza, porno yıldızı olduğunu bilmemize hiç aldırmıyordu. Sakindi, sıradandı, sessizdi. Bizi görmüyordu. Hiçbir şeyi umursamıyordu. Rahattı. (Uyuşturucuyu ne zamandır kullanıyordu)

Dönelim filme... Filmde neler oluyor? Hiçbir bok olmuyor... Merak edecek hiçbir şey yok. Yalandan traş bunlar; bizi kandırıyorlar, sevişiyormuş gibi yapıyorlar...

Film komedi niyetine çekildiğinden komik değil zaten. Gülmek için ciddi şeyler seyretmeli... Ama Yeşilçam'ın kavgacı kötü adamı İbrahim Kurt'un bir sahnesi var ki işersiniz. Pansiyona bir kadınla geliyor. (8 numaradan Jale) Sevişme sahneleri var, baba epeydir açmış meğer... Saldırıyor aynı Serengeti Doğal Parkı'ndaki sırtlan gibi avına, parçalıyor adeta. Kadına acıdım. En komik sahne bu. Film beğenmediğimi söyleyebilirim, yine de Funda Gürkan için seyredilebilir. □

Suratı mavimsi gölgeli kadınlara saygılanımla...

Atilla Kaya'yı tanır mısınız?..
O, bir zamanların, kasetleri yüz binler
satan en popüler piyanist şantörü.
Yeteneği sayesinde gencecik yaşında
hızla tırmandığı şöhret basamaklarından
neredeyse yuvarlanarak inmiş.
Atilla Kaya bütün içtenliğiyle
hayatını anlattı.

Şöhret Belâsı

KEMAL SİYAHHAN

Sevgili Atilla Kaya, hayatını en başından alalım istersen.

- 1964'te İstanbul Kadırga'da doğdum. Babam ayakkabıcıydı. Üç dört yaşlarındayken annem üç bileziğini satarak beni konservatuvara yazdırdı. İlkokula başladığım zaman konservatuvar için okul müdürü izin vermeyince öğretmenim dersin son saatinde beni arka kapıdan gizlice kaçırdı. Yedi yaşında keman çalmaya başlamıştım. Bu arada babama da yardımcı olmaya çalışıyordum. Ayakkabı onarımında ellerime bulaşan yapıştırıcılar yüzünden öğretmenlerimden sürekli azar işitiyordum. Ancak haftada iki gün peynir yiyebiliyorduk. Babamdan para istemek, çocuk olmama rağmen benim için inanılmaz bir işkenceydi. Belki de yokluktan kaynaklanıyordu. Su, gazete gibi birçok işte hem harçlık hem de aileme katkı olsun diye çalışıyordum. **Peki konservatuvar işi nasıl gelişti?**

- 270 kişi konservatuvar sınavına girmemize rağmen 25 kişi kazanabilmiştik. **Konservatuara başlarken ekonomik durumu düzgün insanlarla aynı koşullarda okumak enstrüman temini konusunda seni sıkıntıya soktu mu?**

- Bizim okulun her ortamında, her odasında enstrümanlar vardı. Onların bizden farkı, ekonomileri düzgün olduğu için kafaları rahattı. O dönem konservatuvar müdürü Fikret Otyam'ın kardeşi Nedim Otyam'dı. Siyasi yoğunluğun çokça yaşandığı bir dönemdi. Müdürümüz sisteme uyuyordu. Biz de sayesinde okuldan atıldık. Sonrasında tekrar okula alındım. Bitirmeme iki sene kala çalışmamıca etti. Keman, piyano eğitimi ve Batı müziği okumama rağmen taverna müziği revaçta olduğu için o yöne yönelivermiştim. Okuldan kaçıp çok ünlü bir grup olan Eşlik orkestrası ile beraber çaldık.

Herhalde daha ciddi para kazanmaya başladın.

- Evet para kazanıyordum. Sonrasında beni biriyle tanıştırdılar. Yavaş yavaş basamakları çıkmaya başlamıştım. Ersen Dadaşlar'la da çalıştım, akabinde arkadaşım karşıda Kale Restaurant'ı önerdi. Almazlar diye tereddüt geçirmiştim. Çok nezih bir yerdi. Mehmet Üstünkaya oranın müdavimiydi. Üç gün peşimde koştu. O sıralar pavyonda çalışıyor, iki bin lira alıyordum. Kale Restaurant'a taksit tutacak param da olmadığı için 10 tane vesait değiştirerek gidebilmişim. Adamlar beni dinledi. Sonrasında nasıl olsa almayacaklar diye hayıflanırken, kaç lira isteyeceğimi sordular. 10 bin lira teklif ettiler. Şok olmuştum. Enstrümanlarımın olmadığını söylediğimde, hiç önemli olmadığını söyleyip 50 bin lira avans verdiler Banker Bako ile tanışmamız orada oldu. **Bankerlerin en bol olduğu dönemden bahsediyorsun. Şu an Bako ha-**

piste galiba...

- Evet. O zamanlar daha on yedi yaşındaydım. Banker Bako'dan çiçek gelmişti bana. Arkasından inanılmaz destekleri oldu. Öyleki gecede on bin lira almama rağmen 50 bin lira harcıyordum. Banker Bako yardımcı oluyordu. Aslında dünya iyisi bir insandı. Türkiye koşulları onu o duruma getirmişti. Bankerlik öncesi Bako'nun babadan kalma üç fabrikası vardı. Bankerlik işlerini devlet teşvik etmişti. İnsanlar adeta ona zorla para veriyorlardı. Çıkmazlara, faiz düzenindeki bozukluklar yüzünden girdi. **Peki sanat dünyasında, sanatçı menajer kavramlarıyla tanışman nasıl oldu?**

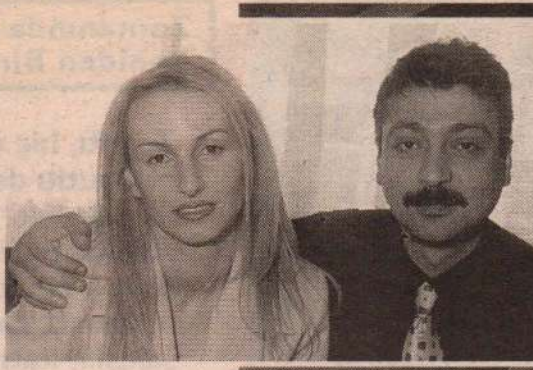
- İbrahim Tatlıses ve menajeri Hasan Bora ile hayatım değişti. Kale Restaurant'ta şımarmıştım. İşime son verildi. Arkasından Tayfun Balarası'nı aldılar. Şişli'de bir batakhanede çalışmaya başladım. 8 bin lira yevmiyem olmasına rağmen istek parçaları yüzünden 60 bin liraya kadar çıkıyordu. Hasan Bora'yla orada tanıştım. Hasan Bora, İbrahim Tatlıses ve ünlü bir gazinocuyla beni dinlemeye geldiler. İsteklerde bulundular. Çok beğenmişlerdi. Hasan Bora yarın mutlaka Maçka'daki yazıhanesine gitmemi istedi. Ertesi gün gittim, konuştuk, benimle çalışır mısın diye sordu. Gecede 15 bin lira verebileceğini söyledi. Ayrıca 5 yıl mukavele istedi. Tripleks villada İbrahim Tatlıses'le birlikte kalyorduk. Midnight adındaki gazi-noda çalışmaya başladım. İlk gece İbrahim Tatlıses, Gönül Yazar, Selami Şahin saymakla bitiremeyeceğim ünlüler doluştular. Sosyete camiasında yer ettim. 300 kişilik gece kulübü her akşam ful doluydu. Müslüm Gürses de defalarca beni dinlemeye gelmişti. Çok ünlü olmuşum.

İlk kasedini ne zaman çıkardın?

- Tek eksikliğimiz kasetti. İstanbul'da şöhret olmuşum ama halk bilmiyordu. Hasan Bora ne yaptı etti Esen Plak'tan ilk kasedimi çıkardı. İlk kasetim için yüz bin liraya anlaşmıştım. İkinci kasetimden 200 bin lira aldım.

Satışı nasıl oldu?

- İlk kasetim 80 bin sattı. Adı "Komşu Kızı"ydı. İkinci kasetim 700 bin sattı. "Yılın Şarkıları" adınday-

dı. Sonrasında başka firma ile "Seni Sevmeyen Ölsün" adında yeni bir kaset yaptım. Şöhretim perçinleşti.

Sonrasında ne oldu?

- Esas bundan sonra, bir anda altımda son model bir Mercedes. 20 yaşında büyük parayı buldum. Dengelerim bozuldu, şımarımdım. Gece kulübünden çıkınca 50 bin lira kahyaya veriyordum. Çok bahşış dağıttığım kulaktan kulağa yayıldı. Babam bir daha benim gittiğim hamama gitme diye beni azarlardı. Hamamın sahibi, babam da belki benim gibi bahşış verir diye bütün personeli çıkışta esas duruşta tutuyormuş.

Sıkıntılı dönemin ne zaman başladı?

- 1986 yılında kumarda büyük paralar kaybettim. 86 yılının 80 milyon lirasını bir gecede kaybettim. Bul karayı, al papazı misali bir olay. Altımda son model Mazda ile İzmir'e gittim. O zamanlar Türkiye'ye daha Mazda yeni gelmişti. Kamil Koç'la geri döndüm. 1989'a kadar kumarhane faizi ödedim. Bu faiz banka faizine benzemiyordu. Her defasında ana para kadar faiz ödüyordum. Tamı tamına borcumun 7 katı faiz ödedim.

Tekrar Tarabya'ya dönersek...

- 1989 yılında Tarabya'da Cengiz Kurtoğlu'yla yanyana çalıştık. Tam kendimi toparlamaya başlamıştım ki polis yoklama kaçağı diye Orhaniye Askeri Cezaevi'ne götürdü. Orada 3 gün kaldım. Tren'le Sivas'a hareket ettim. Jandarma ellerimi kelepçelemiş üzerine bez ört-

müştü. Sonra birden ayaklarımı bağladılar. Üç ay Sivas'ta orduvinde kaldım. O sıralar Irak savaşı vardı, benim tayin de Tekirdağ'a çıkmıştı. Oradan Gelibolu'ya gittim. Gelibolu'daki Paşa benim hayranıymış. Tam toparlanmaya, aileme yararlı olmaya başlamışken birden askerlik çıkmıştı.

Peki askerliğin bitişi nasıl oldu?

- Ben askerlerden abim borcunu ödeyemediği için abimi kaçırmışlardı, araya hatırı sayılır kişileri koymaya çalıştım. Borcu üstlendim. Askerim ve param yok. Parayı bulmak için firar ettim. 6 ay firar gezdim. Bu arada kaset yaptım. Asker girmesin diye stüdyonun her tarafı kapalıydı. Sonrasında şirketten para alarak abimin borcunu ödedim. Kendime de 10 milyon para ayırdım. Antalya'ya gittim. Dedeman otelinde medyaya yakalandım ve manşet atıldılar. "Asker kaçağı Atilla Kaya havuz taliminde" diye... Şirketi aradım ve zor durumda olduğumu, para yollamalarını söyledim. Alacağım olmadığı halde yine de para gönderdiler. Saç şeklimi değiştirerek Ayvalık'a gittim, oradan da bir arkadaşım sayesinde Midilli'ye gittim. Arkadaşımın tanıdıkları beni misafir etti. İki ay Midilli'de kaldım. Orada sahneye çıktım. Aslında Yunanlılarla müziğimiz aynı.

Aranıyor muydun?

- Benim için Genelkurmay Başkanlığı yirmi yedi ülkede arama kararı çıkarmıştı. "Teslim edin" diye... Yunanlılar ısrarla benim kalmamı istediler. Ama ülkemi çok sevdiğim için döndüm. Albay'ımı aradım. "Sağolasın imza yetkimi elimden aldılar" diye sitem etti. Teslim oldum. Mahkeme 5 dakika sürdü. 3 sene ceza aldım. 1 ay askeri, geriye kalan süreyi Gelibolu Yarı Açık Cezaevi'nde yattım. Cezam bitince kalan askerliğimi bitirmek için tekrar askere döndüm. Orada sarılık olduk. İnanılmaz acılar çektim. Anlayacağın 1989'da başlayan askerliğim 1995'te bitti.

Tekrar Tarabya'ya dönelim mi?

- Peki dönelim. Tarabya Sevilans'ta işe

başladım. İş yeri sahibi bana araba ve o zamanlar cep telefonu olmadığı için çağrı cihazı aldı. Kendisiyle 2 milyona anlaşmışım. Fakat arkadaşlarım 7 milyon alıyormuş. Bunalıma girmiştim, ağırım gitmişti. Kendimi alkole verdim. Neticesinde siroz oldum. Bir yıl evde bir yıl hastanede yatımdı.

Vefa konusunda ne diyeceksin?

- Tek bir kelime. Arife tarif gerekmez. Düşenin de dostu olmaz. Ayrıca kimse kimseye bakmak zorunda da değil. Kendim ettim, kendim buldum. Daha söyleyeyim mi?

Şu anki müzik piyasasında taşlar oturmuş mu?

- Şu anda doğru dürüst müzik yapanlar çok az. Taverna müziğinde Cengiz Kurtoğlu, Sinan Özen, Metin Şentürk, Ayhan Aşan; sanat müziğinde Muazzez Ersoy; halk müziğinde şartlar ne olursa olsun tek tuttuğum İbrahim Tatlıses. Yavuz Bingöl'ü de unutmamak lazım. Batı müziğinde ise Kaya-han ve Nilüfer, onun haricinde evime başka kaset girmez.

Şartlarla özel yaşantıyı mı kast ediyorsun?

- Tabii, özel hayatlar hiçkimseyi ilgilendirmez.

Piyanoyu unuttuk, biraz bahseder misin?

- Yedi yaşında eğitimine başladım. Şu anda çalmıyorum. Aslında müzik çiğ köfte gibidir, üzerinde çalıştıkça kıvama girer. Çok rahat ve çok iyi çalmama rağmen koşullar beni uzaklaştırdı. Yedi yaşından beri çalan bir insanın gözlerini ve ellerini bağlasanız bile yine ne eder eder, harikalar yaratırdı, ben de öyle çalardım.

Geriye baktığında maddi manevi ne kazandın, ne kaybettin?

- Kaybettiklerime bakmıyorum. 3 senelik evliliğim, 2 yaşında canım kızım var. Geçmişe değil geleceğe bakıyorum.

Gelecekte bekleten neler?

- Mütevazı bir hayat istiyorum. Basına yansımayan, benim olan, normal bir hayat yaşamak istiyorum.

Geldiğin şu noktada sosyal bir güven-cen var mı?

- Yok...

Keşkelerin?

- Şımarımsaydım, parayı kağıt görme-seydim, zamanında kötü alışkanlık edinme-seydim, kısacası şimdiki aklım olsaydı.

Şu an çalışıyor musun?

- Hayır çalışmıyorum.

Hedeflerin neler?

- Bundan sonra 22 kasete ilaveten son bir kaset yapacağım. 5-6 sene sonra televizyon programı düşünüyorum, bir de açmayı düşündüğüm kafeterya ile ilgileniyorum.

Yeni müzisyen ve sanatçılara ne diyeceksin?

- Bir kasetlik olmasınlar. Çok çalışsınlar.

Hayranları bir şeyler söyler misin?

- Benim kitlem hiç değişmedi. 25 sene-dir hiç değişmedi. Beni dinlemeye gelip dünyanın parasını veriyorlar. Problem gazi-nolarda, zaman zaman dinleyicilerimle patronlar arasında para problemi oluyordu. Bu beni çok üzüyordu.

Son olarak aile denince ne söyleyeceksin?

- Kendi ailemle görüşüyorum. Eşimin ailesiyle görüşüyorum. Sebebi 16 yaşından beri beni para makinesi gibi gördükleri için, o yüzden görüşmüyorum.

Sevgi dolu şarkılarla güzel bir hayat diliyorum...

- Sağol. ☺

1945 - 1975 yılları arasında çocuk olanlar "Doğan Kardeş" ismini mutlaka duymuşlardır. 33 yıl boyunca çıkmaya devam eden bu çocuk dergisi birkaç neslin küçüklüğüne damgasını vurarak, benzerleri arasından uzun ömrü ve farklı yapısıyla ayrılmayı başarmıştı. Gazeteci Yazar Mine Söğüt, Yapı Kredi Yayıncılık'tan çıkan kitabında bu derginin öyküsünü anlatıyor.

Sevgili Doğan Kardeş

MENEKŞE TANIR

"Sevgili Doğan Kardeş" sanırım tam 23 Nisan günü Doğan Kardeş kitapları arasından piyasaya çıktı...

- Evet, çıkış tarihi "Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı"na denk gelsin istendi, ayrıca derginin ilk sayısı da 1945 yılının Nisan ayında yayınlanmış, Nisan, bu der-giye ismini veren Doğan Taşkent'in ölüm yıldönümüne de denk gelen bir ay aynı zamanda...

Derginin biraz acıklı olan çıkarılma hikayesinden bahsedebilir misiniz?

- Doğan, Yapı Kredi Bankası'nın kurucusu Kâzım Taşkent'in oğlu. İsviçre'de yatılı bir okulda okurken bir heyelanda hayatını kaybediyor. Birkaç kişiyle birlikte onun da cesedi bulunamıyor. Aileyi büyük bir yasa boğan bu facianın üzerinden birkaç yıl geçtikten sonra Vedat Nedim Tör'ün önerisiyle Kâzım Taşkent, Doğan'ın anısına bir çocuk dergisi çıkartmaya karar veriyor ve Doğan Kardeş hazırlanıyor.

Dergi 33 yıl boyunca ayakta kalıyor. Bu kadar uzun bir süre devam etmesinin sırrı ne?

- Küçük bir arayışsamsak 33 yıl boyunca yayınlanıyor. Gerçi 1989, 93 yılları arasında bir kez daha çıkarılmış ama o dönem daha çok gençlik dergisi tadını taşıyor. Baştaki 33 yılı ele alırsak bu gerçekten uzun bir süre. Hemen hemen her dönem de çocuklar arasında çok popüler. Bence bunun sırrı "samimiyetinde". Çünkü Doğan Kardeş her dönem çocukları ciddiye almış. Onlara birer yetişkin gibi davranmış. Çocukların ihtiyaçları olan temel şeyi yani "güveni" hissettirmiş.

Pedagojik açıdan başarılı yani?

- Kesinlikle. Tabii ki bunda dergide imzası bulunan isimlerin de büyük payı var. Vedat Nedim Tör'ün yanı sıra Cemal

Nadir'den, Orhan Veli'den Eflatun Cem Güney'e, Vâla Nurettin'e kadar birçok önemli yazar ve çizerle, çocuklar Doğan Kardeş sayesinde çok küçük yaşlarda tanışmışlar.

Bir de "geleceğin ünlü isimlerinin küçük imzaları" var...

- Kitabı hazırlarken beni en çok keyiflendiren noktalardan biri de oydu. 1940'ların 50'lerin dergilerinden birinde Öztürk Serengil'in küçücük bir çocukken yaptığı bir resimle karşılaşıyorsunuz. Ya da küçük Pınar Kür bir şiir yazıp Doğan Kardeş'e göndermiş, Bu hafta doğanlar sayfasında Zafer Mutlu'nun bir fotoğrafı, ya da hayvan seven kardeşlerin arasında Selim İleri, Mine Kırıkkanat...

Nasıl bir çalışma yöntemi izlediniz?

- İşe başladığımda nasıl bir şey yapabileceğimi doğrusu kestiremiyordum. Öncelikle bütün Doğan Kardeş dergilerini sabırla taradım. Bu işin en zor yanıydı çünkü dergiler tam takım olarak sadece İstanbul Devlet Beyazıt Kütüphanesi'nde vardı. Sonra gördüm ki 33 yıl boyunca yayınlanan bu çocuk dergisi aynı zamanda Türkiye'nin 33 yılını da çocuksu bir mercek bize yansıtıyor. Bu çok ilgimi çekti ve derginin öncelik verdiği konuları sınıflandırarak Doğan Kardeş'in "hayat hikayesini" yazmaya soyundum.

Neler vardı bu hayat hikayesinde?

- Neler yoktu ki? Öncelikle Amerika vardı. 50'li yıllarda küçüklere Türkiye'nin "Küçük Amerika" olduğu anlatılıyordu. Sonra zenci kardeşlerin beyaz olmaya özendiği vs... 60'larda küçükler "şanlı ordumuzun ihtilalini" Doğan Kardeş'ten öğreniyorlardı. Ve tabii ki vatan hainlerinin Yassıada'da nasıl yargıldıklarını da.

Aynı yıllarda "Kızıl Düşman"ın dünyayı tehdit ettiğini de yazıyordu dergi. Kitapta 50'li yılların dergileriyle 70'lerin dergileri arasında ciddi bir fark gördüğünüzün altını çiziyorsunuz...

- Kesinlikle ciddi farklar var. Mesela ilk yıllarda çocuklara tutumlu olmaları öğütleniyor, dergiyi asla kesmemeleri gerektiği tembihleniyor... 70'lerde o tutumluluk, yerli malı vs. çağrılarında eser yok. Tam tersine tüketim toplumunun temelleri yavaş yavaş atılıyor. Eskiden çocuklara idol olarak gazeteciler, yazarlar, karikatüristler gösterilirken artık pop yıldızlarının, sinema sanatçıların isimleri telaffuz edilmeye başlanıyor. Yani Doğan Kardeş tamamen Türkiye'nin sosyal ve kültürel yapısına paralel bir değişiklik geçiriyor...

Kitabın önsözünde bir Doğan Kardeş okuru olmadığınızı yazmışsınız. Bu bir dezavantaj oldu mu sizin için?

Doğan Kardeş, küçükken okuduğum ve bağımlısı olduğum bir dergi olsaydı onu bugün daha iyi anlar ve daha iyi mi anlatırdım bilemiyorum. Ama bir çocuğun bir dergiyle kurduğu yakın ilişkisinin ne olduğunu biliyorum. Ben Milliyet Çocuk okuruydum ve o ilk imzam oraya gönderdiğim bir şiirin altında yayınlanmıştı: "Çiçekler"! O yüzden Doğan Kardeş'in çocukların dünyasına girip onlara ne kadar muhteşem bir arkadaşlık vaat ettiğini anlamam, hissetmem hiç zor olmadı. ☺

Neler gördüm?

11 Nisan 2003, üç dört.

> Üstünde oturduğum küçük halının bi aynısı

> Gittikçe değişen kırmızı rakamlar

> Açılmayan kara benekli pencere

> Kendimi göremediğim aynadan bana bakan bi filozof

> Her şeye kafa sallayan uyumlu kuğu kuğu

> Asabiyet, sıkıntı, yorgunluk, yalnızlık

> Çantam, atkım, tırnaklarım, cep telefonum

> Hayır dilimlenmiş karpuz falan yoktu

Yarım saat
geçirdiğim
taksinin
içinde.

bakangor@yahoo.com

BAKANGÖR

Tolkien'le İlgili Tarihi Gerçekler

HÜRKAT NAZAROĞLU

Avrupa 2. Dünya Savaşı'na doğru savrulurken, 1930'lu yılların ikinci yarısında, rahmetli büyükbabam Londra'da diplomat. Yalnızca diplomasi çevrelerinde değil, sanat çevrelerinde de büyük saygınlığı var. Bir gün postadan kalın bir zarf çıkıyor: Bir mektup ve "The Ruffle" adlı roman.

Mektup kibar bir dille kaleme alınmış: **"Bay Nazaroğlu, adım JRR Tolkien. Oxford'da öğretim üyesiyim. Dilbilimciyim. Bir kitap yazdım ve kitabı yayınevime göndermeden önce, güvendiğim insanlara okutmak istedim. Birçok dostum sizden söz etti. Ne kadar meşgul olduğunuzu tahmin ediyorum. Yine de, eserimi okuyarak görüş bildirmeniz mümkün olabilir mi?"**

Büyükbabam, çok düzenli bir insandı. Tüm yazışmalarını dosyalar, yazdığı her mektubun bir kopyasını çıkarır ve saklardı. Vefatından sonra, dosyalarını karıştırırken, Tolkien'den gelen mektubun yanında, büyükbabamın verdiği cevabı da buldum: **"Bay Tolkien, ilginiz için çok teşekkür ederim. Ben de sizin adınızı duymuştum. Eserinizi zevkle okudum ve bu benim için bir onur oldu. Olumsuz eleştiriler alabilirsiniz, bir Oxford öğretim üyesi için fazla çocuksu, fazla masalsı şeyler yazdığınız söylenebilir. Aldırmayınız. Eseriniz büyük ilgi görecektir ve bence ilgiyi hakeden bir eserdir. Devamını yazmanızı tavsiye ederim. Hatta tek kitapla değil, bir üçlemeyle devam ettirebilirsiniz. Benim eserde takıldığım tek nokta, kitabın, dolayısıyla ana karakterin ismi. Ruffle, ruffles... Bence kitaba uygun olmamış. Ruffle-Ruffles bir çerez markası, bir cips markası olabilir ileride ama sizin kitabınıza uymamış. Haddim olmayarak Hobbit adını önersem, yanlış an-**

lamazsınız umarım. İçimden öyle bir isim geldi şimdi. Yazdığınız eser için sizi bir kez daha kutluyorum. Her zaman sizin, Nurkat Nazaroğlu..."

Biliyorsunuz, The Hobbit'in ilk baskısı 1937'de yapılıyor ve edebiyat çevrelerinde fırtınalar kopuyor.

Büyükbabamla Tolkien ilk yazışmalarından sonra buluşuyorlar ve çok sağlam bir dostluk kuruyorlar. Büyükbabam Mısır'a tayin olana dek sık sık birlikte vakit geçiriyorlar. Hatta aralarında bir tatsızlık da yaşanıyor. Tatsızlığın ayrıntılarını bilmiyoruz, yalnızca Tolkien'den gelmiş şöyle bir mektup var elimizde:

"Dostum Nurkat, deli Türk... Geçen gece olanlar için üzgünüm, benim sen de üzgünsündür. Tamam, ben de hatalıyım ama kabul et ki hadiseyi sen çıkardın. Seninle bundan sonra bir milyon fincan çay içirim ama bir yudum bira bile içmem. Daha da açık ifade edeyim: Alkolün çok pis. Önümüzdeki hafta bir beş çayına ne dersin? Çay, böğürtlenli kek ve edebiyat sohbeti... Bir şartım var: Erkek garsonların çalıştığı bir yere gideceğiz. Kadın garsonları taciz etmen için alkol alman da gerekmiyor ma-

alesef. Ayık kafayla da rezalet çıkarabiliyorsun. Seni çok seviyorum ama Nurkat, deli Türk, niçin böylesin? Her zaman dostun olan, Ronald..."

Ben de dürüstçe ifade edeyim; aile hatıralarımız Tolkien'in pek de haksız olmayabileceğini gösteriyor. Ancak buradaki mesele kimin haklı kimin haksız olduğunu tartışmak değil. Büyükbabamla öğrenmek gibi bir niyetim de yok. Edebi eserlerde, kitaba ve karakterlere uygun isim bulabilmenin ne kadar önemli olduğunu anlatmaya çalışıyorum.

Burada bir yazışmayı daha aktarmak istiyorum size. Yedisekiz yıl önceydi sanırım, İngiltere'deki bir yavınıcı dostumdan bir zarf geldi. Her zamanki gibi, içinden bir mektup ve bir dosya çıktı: "Sevgili Hürkat, sana gönderdiğim dosyayı okuyacak vaktin var mı acaba? Edinbourg'tan bir kadıncağız yazmış. Birçok yayınevini dolaşmış, kimse basmamış. Sonunda biz basmaya karar verdik. Kitap, bir büyücü çocuğun hikayesini anlatıyor. Thomas Potter adında bir çocuk. Arkadaşlar niçin bu kitapla bu kadar ilgilendiğini anlayamıyor ama ben tuhaf bir cevher görüyorum sanki. Senin ne diyeceğini çok merak ediyorum. Her zaman senin, lan..."

Eseri okudum ve şöyle bir cevap yaz-

dım: "Sevgili lan, gerçekten bir cevher keşfetmişsin. Basit ama önemli bir kitap. Şimdiden servetine servet kattığını söyleyebilirim. Bu kitap iyi satar. Seriyi dönüştürürseniz koliyle değil kamyonla satarsınız. Yalnızca, Thomas adını yadırgadım nedense. Yazar Thomas yazmış ama ben hep Harry diye okudum. Harry Potter... Emin ol ki dostum, Harry adı bu kitabın talihini açacaktır. Her zaman senin, Hürkat..."

Harry Potter önceleri küçük bütçeli bir projeydi. Lan bana 250 sterlin gönderdi. Kitap satış rekorları kırmaya başlayınca, bir çek daha geldi. O çekin üzerindeki rakamı söylemek istemem ama şu kadarını söyleyebilirim: Paramı ödemeyen Türk yayıncılarına ve Türk yazarlarına rağmen açlıktan ölmüyorsam, büronun kapısına kilit vurmamak zorunda kalmıyorsam, yabancı dostlarımla profesyonel ahlakı sayesinde.

Sekreterlerimin Erman Hanım, Yusuf Hanım, Serdar Hanım, Başkurt Hanım, Ertürk Hanım gibi isimler taşımaları bazılarına yadırgatıcı geliyor, farkındayım. Benim sekreterlerime değil çevrenize bakarsanız ülkemizde maalesef isim koyma kültürünün olmadığını göreceksiniz. Ne çocuklarımıza isim koymayı biliyoruz, ne eserlerimize, ne eserlerimizdeki karakterlere...

Edebi karakterlere isim bulmanın önemi, önümüzdeki derslerde yine değineceğiz. Bu hafta hem bu konuya giriş yapmış olduk hem de ben, haftalardır vaat edip de açıklamaya fırsat bulamadığım tarihi belgeleri günışığına çıkarmış oldum. Alıntılar yaptığım tarihi belgeleri, randevu almak koşuluyla, büroma gelen herkese gösterebilirim.

Bunu da belirtmek istedim. ☐

**MES
GUL
BUNYA**

"CÖMERTÇE
İSTEMEK"

Bu güne dek kimse
DESCARTES KADAR
İYİ İFADE EDEME-
MİŞTİR BÖYLE
BİR CÜMLE
YAZARAK...

KENDİNİ JÜRAN İNSANLAR

HAYVANARTBAHÇESİ

İstiklal Caddesi Turhol Han No:373 Kat:4 Daire:7 / 80800 Beyoğlu - İstanbul

Çöplükteki Bahar

Eğilmiş, kol uçlarından parça parça elinin üstüne dökülen gömleğinin kollarıyla birlikte, çıplak elleri çöp birikintisinin içinde. Ne, henüz geleli bir hafta olmamış bahar da, ne dokuz aydır zeminde sıcaklığını hissetmediği, yeni yeni ısıtan güneş O'nda en ufak bir uyarıcı etki yapmıyor. İki adım ötesindeki ağaçta ötüşen kuşlar, ayağının altında dolaşan çöp -arkadaşı karınca-lar- O'nun algılama alanına giremiyor, herhangi bir duyu organını etkileyemiyor. Yanında kuru çamur rengi el arabası tepeme dolmuş. Daha gün ortası; demek ki şehirdeki çöpleri bir daha gezebilir.

Aynı ivedilikle elleri, gözleri, burnu, kulakları, beyni hepsi çöpün içinde. Çöpün kapladığı alanı dört metre kareyi buldurmuş üstünde tepine tepine. Birden o kahverengi ve siyahlıkta hatta gölge içinde bir mavilik görüyor. Birden elleri kasılıyor, kalp atışları hızlanıyor, kanı daha bir hızlı dolanmaya başlıyor, göz bebeklerinin büyüklüğü iki katına çoktan çıkmış, burnu ve kulağı en ince algı sınırına yükselmiş, boğazındaki tükürük artışıyla ard arda birkaç defa yutkunuyor, aklından o mavi şeyin neler olabileceği hakkında alt beyinden üstü beyine yüzlerce örnek ve fikir aktarılmaya başlandı bile. Dizlerinde ufak bir yaylanma ve o yöne adım atamadı, doğrudan dizlerinin üstüne düşerek, iki eli ve tüm benliği o mavi şeyin ucundan tutup çıkartıyor.

Tüm organları ve ruhu do-yuma ulaşabildi. Doğruldu, sanki gövdesi daha bir dik ve adımlarına da kararlılık ve güven gelmiş. İki adımda varıyor el arabasının yanına. Ucu mavi ama geri kalanı az önce kahverengi olan cismi üzerinde parlatıp toprağını ve pisliğini üstünde temizledikten sonra, ortaya çıkan bebek yüzü büyüklüğündeki plastik parçasını çöplükteki son tebessümü olarak arabasının en üstüne koyuyor.

Köşeyi döner dönmez kaybolabileceğini bilerek yok oluyor devlet dairelerinin bulundu-

ğu bahçeden, şimdi ev yolunda, arabadakileri zihninde çoktan nakite çevirmiş ve ne yapacağını düşünerek, yüzü güneşe dönük ama ondan etkilenmeyerek yürüyor, yavaş ve memnun...

Engin Püllüm Ağrı

Çoğalmak

"Hayvan" dergisini tesadüfen büyük bir alışveriş merkezinin gazete-dergi bölümünde gördüm ve "Öküz" dergisiyle bir bağlantısı olduğunu düşünerek aldım. Bir süredir de sürekli takipçisiyim. "HayvanArt Bahçesi" köşesini severek takip ediyorum.

Damlamı damla çoğaldın
Yosun tutmuş yüreğimde...
Şarkı söylüyorum bağıra çağıra
En çirkin sesimle
Sözlerinin anlamını önemsemeden
Şarkı söylüyorum
Tüm şımarıklığım ortada dolaş-
yor
Kalbim ağlamaklı!

Elis Özdağ İstanbul

Yolculuk

İçim geçmiş dalmışım
O muhteşem soruyla irkildim;
Çay, kahve, meşrubat, tek cevap
"Uyku var mı, uyku" diyemedim
Penguen, Hayvan, Leman
Hayvan diye dergi mi olur be!
lyice kıllanırdı, su istesem
verir mi muavin
Yanımda oturan
Walkman denen aleti, bi de
Sayısal loto kopunu düşürdü
koridora
Ne dinliyordu acaba
Bir keresinde Resitaller albümü-
nü koymuştu teybe şoför
"Bahtiyar, Bahtiyar" tüketmiştik
yolu
Konser kaydıydı
"Sigara molası verelim mi?" diye
soruyordu dinleyenlere Ahmet
Kaya
Olsa ya bi daha
Tuvalette gittim feribotta
İşedim, verdim ikiyüzelli bin lira
döndüm
Vurdum kafayı yattım sonra
Geldik, Bornova'ya.
"Hayvan" diye dergi mi olur be!
Oluyomuş valla

Su istedim verdi muavin...

Faruk Kaya Babaeski

Tanışalım mı?

Dün tanışacaktık seninle
Kusura bakma zamanla başım
dertte
Ya ben tersim, ya da o
Kavuşamıyoruz birbirimize
Ben uyanıyorum, şehir uykuya
hazırlanıyor
Ben uyumaya başlıyorum, şe-
hir uyanıyor
Şimdi ne mi yapıyorum
Bayiden bira alacaktım onu
içiyorum
Sigaradan bir nefes çektiğimde
uzuyor
İlkbahardan çıktık kışa girdik
Takvim'de yanıldı düşürmedi
yapraklarını
Ben bugün mü sevecektim se-
ni, yarın mı?
Aman neyse ben seni tanıd-
ğımdan beri seviyorum
Pardon ya biz tanışmış mıydık
sizinle?

Gonzo Eskişehir

Aylardan Nisan

İstanbul'a kar yağıyor
Erken ölümlere ağlayan şehir
Sensizliği kabullenemiyor
Görmeni isterdim
Martılar petrol tankerlerini
Protesto ediyor
Aylardan Nisan
İstanbul'a kar yağıyor
Ve sen hâlâ yoksun
İstanbul'a sensizlik yağıyor

Gökhan Korkusuz İstanbul

Ve Sıkıldım

Bu ruh halinden, bu tek düzen
yaşamdan, bu insanlardan, in-
sanca yaşamaktan.
Etrafımdaki sahte gülüşlerden,
pazarlıkçı bakışlardan, yapma-
cık hareketlerden, ilerleyişime
engel olanlardan.
Hormonal düzeye bağlı aşk-
lardan, yalnız geçen soğuk kış
gecelerinden, gökyüzündeki
yıldızlardan, ay'dan ve her za-
man aynı sahtelikle parlayan
Van'ın yalancı güneşinden.
Bir türlü yeşermek bilmeyen

ağaçlardan, yağın kardan çok
sevdiğim yağmurdan ve en
çok B-E-N-D-E-N.
Sıkıldım.

Lokman Çiçek Van

Kutsal Açlık

Begonya, kutsal açlık
İfadesiz dudaklar
Ünlem aksiliğinde
Yara olmuş gülüşler
Tuz olmuş taşlar
Yaramaz çocukların güneşleri
Var olmasa.
Buz gibi merhabalar
Boşluğa kayan damarlar
"ben heba!"lar.

Kemal Küçükgedik İstanbul

Hörmetler

Nedir bu halimiz, kendimizi
kurtaramadan başkalarıyla
sözde kurtarma hareketine
dalıyoruz. Hiç oldu mu şimdi?
Neyse ki güzel insanlar, hay-
vanlık yapıp bizi çoşturdunuz.

Bak, yine sızmışsın...
Vermişler eline bir şişe şarap
Zevk içinde görüntü harap.
Bak da gör kimler dinler
Naranı pencereden bakarak.

Ahmet Özcan Mersin

Merhaba

İlk sayısından itibaren takip et-
meyi sürdürüyorum. Çıktığı-
nız yolculuğun anlamını hisse-
diyorum, biliyorum ve katkım
olsun istiyorum. Ve ruhum-
dan geçen birkaç mısramı,
montajsız iletmek istiyorum.
Çoğu zaman dizelerim
sessiz çığlıklar atar
Satır aralarında gözetler,
bazen batır kanar-kanatır
Ve gün batımında yüreğim-
de tanımsız ritimler, medolir
Zihnimi, çağlayan ruhunu
perişan etmeye yeter
Hayvanseverler, hep se-
venler, şevişirler de
Sansürsüz, yaşamı kesinti-
siz sürükler
Gece yarılarında başlayan
hüzün, sabahın ilk ışıklarına
dek sürer
Ve dergi, içilen kahvenin
son yudumlarıyla, kişinin ru-

huna iner

Aşklarım(ız) sürünürken
de, elalem de benle derbeder
olmasa da mektubum, gözle-
rim umarım güler, yüreğin ak-
lıma sahip çıksın da, "diğerleri-
ne" benzeme dizelerim ses
getirir belkim

Vurduysam aklımı dağlara,
bunda vardır senin elin, gözle-
rin, sözlerin Gül-çin!

Andım olsun her şeye rağ-
men sonsuz kere "saf aşkı"
deneyeceğim.

Ümitlerimle, umutlarımla
insanlığı zikredeceğim ve
"aşklarımı" asla terk etmeye-
ceğim. Bir kere ölsem de, bu
uğurda hücrelerime dönece-
ğim.

Griadam İzmir

**Gönder
Boy Fotoğrafını
Öğren
Beden Dilini**

Eğer En Karakteristik
Özelliklerinizin Olduğu
Boydan

Bir Fotoğrafınızı
Gönderirseniz
Drama Hocası
Özlem Aybek
Size Beden Dilinizi
Anlatacak. Zarfınızın
Üzerine

"Gönder Boy
Fotoğrafını
Öğren Beden Dilini"
Yazmayı Unutmayın.
Adres, Künyede.
Künye Aşağıda.
Hadi Bakalım.

25 Nisan 2003 Cuma • Haftada Bir Yayınlanır • İmtiyaz Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Metin Üstündağ

Genel Yayın Yönetmeni: Metin Üstündağ • Editörler: Hatice Meryem, Ferzende Kaya

Grafik Tasarım: Serdar Karataş • Genel Müdür: Orhan Açar • Satış Müdürü: Cüneyt Aydın

Adres: İstiklal Cad. Turhol Han. No:373 Daire:7 Beyoğlu/İSTANBUL • Tel: 0212 293 32 77 - 78 • Fax: 0212 293 32 79

ISSN 1303 - 944X • Yayıncı: PAK Basın Yayın • Baskı: İlicak Matbaası (0212 880 40 75) • Genel Dağıtım: DPP (0212 622 22 22)

Not: Eksik sayılar ve abonelik için Pazartesi ve Salı günleri (0212) 293 32 77 - 11/12'den Yeniçeri Ağası Mustafa Danacı'yı arayabilirsiniz.

Aksamsetası

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://fantey.org

18. yüzyılın
ortası. **Mart**
ayı. Buz gibi bir hava. **Kar**
ve fırtına var. Güvercinler,
Mavi Cami'nin avlusunda, çevresinde.
Dondular, donacaklar. Kanat bile
çırpamıyorlar rahatça. **Güvercinlerden**
biri, ki ne bir ekmek kırıntısı
bulmuş, ne de içecek bir
damla su... Birden güçlükle havalandı
cami avlusundan. **Zar zor**
kanat anarak uçabileceği
en yüksek noktaya kadar
çıktı. Sonra oradan ok gibi inmeye başladı
ve cami kubbesinin kenarındaki vitraylardan birine
müthiş sert bir pike yaparak kırdı vitrayı,
kanrevan içindeki ölüsü girdi caminin içine.
Etraftaki bütün kuşlar vitrayın
kırılmasıyla bağrışarak havalandı
ve kırılan o vitraydan içeri
doluştular.
Kuşlar donmaktan kurtulmuşlardı...

Azizim, güzel şiirler
güzel atlar gibidirler.
Öldükten sonra da
tersine yarışırlar,
vesselam!

.....
ECE AYHAN